

JUNIJ

1987*

THOUGHTS

*LETO

36

Avstralija

Moj dom

MISIJI

Slovenija

Moja dežela

Registered
by Australia Post

Publication

No. 0663

Na zgornji naslovni sliki so **MAC-KENZIE FALLS/Grampians, Vic./.**, na spodnji pa slap **PERIČNIK** pod slovenskimi planinami.

MORAM se pohvaliti, da so MISLI pridobile to leto že 24 novih naročnikov. Z vsakim novim si podaljšujejo življenje, ki so jim ga dali stari in zvesti naročniki. Vesel sem tudi vsake vrnitve bivših naročnikov, ki so iz enega ali drugega vzroka prenehali dobivati list. Zdaj pa jih je znova pritegnil in nekateri ga spet naročajo po dolgih letih. Ob novi naročbi sem dobil celo nekaj opravičilnih pisem, kot bi bilo naročniku nerodno, četudi ni za kaj. Tudi za svoj stari dolg so že vprašali taki vrnjenci in povrnili zastarelo naročnino. Lahko verjamete, da sem zelo vesel vsakega povratnika med bralce MISLI. V potrdilo mi je, da je naš list le vreden branja in dosega svoje namene.

Mi pa ob takih lepih primerih zagrene delo drugi, ko je list vrnjen in odpovedan samo zato, ker bralec ne soglaša z vsebino gotovega članka. Le v kateri reviji ali časopisu najdeš vse po svojem kopitu? Tudi me zadene brezbržnost nekaterih ob selitvi, ko MISLI dolge mesece prihajajo na stari naslov, ali pa so končno vrnjene brez novega naslova – izgubijo torej spet enega naročnika. Včasih dobim MISLI vrnjene, ime in naslov pa prekrit s črnilom. Kako naj lista več ne pošiljam, ko pa ne vem, kdo ga je vrnil, da bi ga vzel iz seznama naročnikov? Bi mi znal kdo rešiti to uganko?

– Urednik in upravnik

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

- ✓ **UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.)** – Izdal Slovenian Research Center of America – Cena I. dela 8.– dol., II. dela pa 9,50 dol.
- ✓ **SLOVENSKO SLOVSTVO – BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER)** – A. L. Ceferin (ed.) – Cena 11.– dolarjev.
- ✓ **SLOVENSKE NARODNE PESMI – SLOVENIAN FOLK SONGS** – A. L. Ceferin (ed.) – Cena knjižice z audio-kaseto vred 6.– dolarjev.
- ✓ **ANGLEŠKO–SLOVENSKI in SLOVENSKO–ANGLEŠKI SLOVAR** v eni knjigi, žepna izdaja. – Komac – Škerlj – Cena 10 dolarjev.
- ✓ **LJUDJE POD BIČEM** – Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. – Cena vsem trem delom skupaj 12.– dolarjev. Trenutno nam je pošla.
- ✓ **ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del.** – Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj 40.– dol. (Posamezne knjige: 7.–, 9.– in 28.– dolarjev.) Trenutno nam je pošla.
- ✓ **STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSKEM I.del.** – Odlična študija razvoja dogodkov 1941 – 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos, izdala Samozaložba v Rimu. – Cena 13.– dolarjev.
- ✓ **VERIGE LAŽNE SVOBODE** – Zanimivo knjigo je napisal misijonar Andrej Prebil CM. – Cena vezani knjigi 13.–, broširani pa 10.– dol.
- ✓ **OBRISI DRUŽBENE PREOSNOVE** – Knjiga esejev Dr. Marka Kremžarja (Argentina) o preosnovi družbe. – Cena 10.– dolarjev.
- ✓ **POLITIKA IN DUHOVNIK** – Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. I. Kunstlja. Cena 2.– dol.
- ✓ **TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO** – Izjave prič o teharških dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. Cena 2.– dolarja.
- ✓ **V ROGU LEŽIMO POBITI** – Opisuje Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. – Cena 2.– dolarja.
- ✓ **PERO IN ČAS I.** – Izbor iz pisanja Mirka Javornika od leta 1927 do leta 1977. Obsežna knjiga 529 strani. Cena 15.– dolarjev.
- ✓ **NAŠ IN MOJ ČAS** – Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal dr. Vinko Brumen, Argentina. Cena vezani 13.–, broš. 10.–dol.
- ✓ **VOJNA IN REVOLUCIJA** – Roman Franka Bukviča na 708 straneh je izšel v Argentini. – Cena broširani knjigi 15.– dolarjev.
- ✓ **ZEMLJA SEM IN VEČNOST** – Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.– dol.
- ✓ **MATI, DOMOVINA, BOG** – Pesmi Ludvika Ceglarja. Cena 2.– dol.

misli

(THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian Language – Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia – Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'BECKETT ST. KEW, VIC. 3101 – Tel.: (03) 861 7787 – Poštni naslov: MISLI, P.O. BOX 197, KEW, VIC. 3101 + Naročnina za leto 1985 (Subscription) \$ 6.–; izven Avstralije (Overseas) \$ 12.–; letalsko s posebnim dogovorom. – Naročnina se plačuje vnaprej – Poverjeništvu MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo – Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema – Za članke objavljene s podpisom odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3101 – Tel.: (03) 387 8488

JUNIJ 1945

- naša energija

VSEBINA:

- Junij 1945 – naša energija
– Milan Magister – stran 129
- In vendar – nekoč bo! – pesem
– Zorko Simčič – stran 130
- Odkod izvirajo človekove prave
– Anton Stres – stran 131
- Kaj mi pomeni biti Slovenec?
– Iz "Naše luči" – stran 132
- Iz teharske kronike – črtica
– Ivan Korošec – stran 134
- Begunska mladina
– Jaka Okorn – stran 136
- Iz središča sv. Cirila in Metoda,
Melbourne – P. Bazilij
– stran 139
- Izpod Triglava – stran 142
- Molitev v svetem pismu
/Odpuščenje da prosto pot
molitvi/ – P. Tone – stran 144
- Iz središča sv. Druž., Adelaide
– P. Janez – stran 146
- Premakljivi svečnik – roman
– Lojze Kozar – stran 147
- Naše nabirke – stran 147
- Koncert 1987 – stran 148
- Slovenija v svetu – pesem
– Dr. M. Kremžar – stran 149
- Postaja na romanju zaupanja in
sprave – P. Tone – stran 151
- Iz središča sv. Rafaela, Sydney
– P. Valerijan – stran 152
- Z vseh vetrov – stran 154
- Kotiček naših mladih
– stran 156
- Križem avstralske Slovenije
– stran 157
- Tudi s kislim obrazom
se da smejati... – stran 160

Že sem imel napol izdelan uvodnik za številko MISLI junjskega vsakoletnega spomina in mislil na tiste, ki bodo ob njem – kot vsako leto – zagodrnjali: Že spet pogreva... Pa sem našel tako zgovoren članek MILANA MAGISTRA v argentinskem "Duhovnem življenju" izpred nekaj let. Ta naj vredno osvetli naš junjski spomin, četudi bo očitek "pogrevanja" od nekaterih vseeno padel. Članek tako jasno prikaže namen in pomen žrtev iz leta 1945 za naš krščanski narod v borbi z brezboštvo. Prav ob tej misli je danes, ko o tem genocidu javno govore in ga obsojajo celo mnogi doma, naša dolžnost pričevanja še večja in odgovornejša.

ZGODOVINA hrani v sebi velikanske količine energije. Kakor je človeku dano, da "spečo" energijo snovi odkrije in "prebudi" ter jo uporabi za gospodovanje nad naravo in nad energijo samo, tako se pogonska sila zgodovinskih dogodkov, dejanj in opuščanj sprosti, kadar jo človek hoté razišče in premišljeno oživlja. Bitje celih narodov temelji v obnavljanju spomina na zgodovinske resnice.

Energija je ležeča, neuporabljena, neraziskana. Izraba zahteva mišljenja, raziskovanja, naporov in modrosti.

Z vsakim odkritjem nove energije je človek odkrival bolj tudi samega sebe.

Energija služi v uporabo!

Junij 1945 je naša energija, energija naše zgodovine!

Luč poznejših dogodkov in razvoja osvetljuje leto 1945 tem bolj, čim bolj se le-to odmika.

Pokol domobranske vojske in premišljeno preganjanje Cerkve je bilo odločeno v premišljeni brezbožnosti in z ednim namenom, slovenski narod pobrezbožiti.

Krinke, slepila, zavijanja, laži, prevare, zakrivanje, potvarjanje in nasilstvo so bile in so še le dobro premišljena nujna sredstva za dosego Leninovega navodila, po katerem bodo ljudje zreli za komunizem le, če bodo pridobljeni prej za materializem in brezboštvo.

Energija zgodovine daje goriva našemu prepričanju. Prelihta kri se spreminja v novo krščanstvo in močnejše slovenstvo. Izraba energije je naša dolžnost. Junjski spomin je del dolžnosti. Ko bi bile žrtve padale kot posledica pomote, bi bila njih vrednost neznatna. Ker pa je odločitev za pokol cele domobranske vojske bila dolgo časa obetovana, dobro premišljena, vzklopljena v dosledno izpeljavo pobrezboženja slovenskega naroda, je veličina žrtev te odločitve silno velika. Zato je tudi energija, ki izhaja iz teh žrtev, silno dragocena.

IN VENDAR — NEKOČ BO!

Jih bo prižgal tvoj sin,
ali tvojega vnuka vnuk,
toda nekoč — bo.
Svečka ob svečki.
Zlate jase sredi kočevskih gozdov,
svetli vbodljaji
obrobljenih kraških jam,
bele trepetajoče groze
dolenjskih dobrav —
nekoč bodo zagorele svečke,
sredi noči bo svetel dan
od Triglava do Kolpe,
od Trsta gor do Šentilja.

Ne za njih duše, ki so, kjer so,
ne za njih telesa, ki jih ni,
kjer so bila,
(iz korenin so znova vzklili v svet,
kot rože enooke zrejo v nas,
kot veje stezajo roke do nas),
ne . . . svečke, v zvest spomin
na vsa ta dolga temna leta,
ko so bili nam luč.

ZORKO SIMČIČ

Pokol je bil započet v enem samem velikem sovraštvu, v enem samem vodstvu, namenjen eni sami veliki celoti dvajstisočih slovenskih mož, največ v cvetu svoje mladosti, in izuršen v eni sami morilski akciji junijskega meseca. Nabitost in zgoščenost tega podlega dejanja in nasladna krutost v izpeljavi ne zahtevata nobenega dokazilnega materiala za nedolžnost žrtev. Moritev je bila enostavna, ker je bil nagib morilcev enostaven: ubiti Boga.

Veličina žrtev je energija naše zgodovine.

Dokler so krščanski mučenci starega Rima bili vredni časti med sovorniki, je njihovo mučeništvo ohranjalo dobro ime le med krščanskimi somišljeniki. Poganski Rim pa je medtem govoril o "požigalcih", preganjal je "državne in cesarjeve sovražnike" ter "izdajalce rimskih bogov". Naslednja stoletja pa so povzdignila krščanske žrtve do resnične svetovne veljave.

Slovenske žrtve ne zahtevajo le svečk na svoje grobove, kešanja zločincev in priznanja zločina. Še do danes ni Pilat in ne veliki duhovnik Kajfa priznal krivde za Jezusovo smrt. Ni potrebno. Čez osemsto milijonov kristjanov ve, da je On Kristus, Sin živega Boga. Energija zgodovine pozna svoja pota! Ni potrebno, da komunizem priznava svoje zločine. Kri slovenskih krščanskih mučencev ima lastno energijo in lastno veličino!

*Oj, Triglav moj dom — kako si krasan! . . .
Dežela pod Triglavom — Bog živi tel . . .*

V SODOBNEM razvitem svetu skoraj ni več pomembnejše politične ali družbene organizacije, ki bi lahko šla mimo človekovih pravic ali jih celo zavračala. Odkar je Organizacija združenih narodov na seji generalne skupščine 10. decembra 1948 naštel določeno število pravic, ki jih ima vsak človek samo zato, ker je človek, in jih slovesno razglasila z znano Splošno deklaracijo človekovih pravic, jih morajo vse ustave in zakonodaje držav članic OZN upoštevati. V Uvodu omenjene Deklaracije je namreč jasno rečeno, da "so se vse države članice zavezale, da bodo v sodelovanju z Združenimi narodi pospeševale splošno in resnično spoštovanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin". Na konferenci v Helsinkih (1975) so države, ki so se te konference udeležile – med njimi tudi Jugoslavija – to obljubo potrdile. "Države udeleženke spoštujejo človekove pravice in temeljne svoboščine, vključno s svobodo misli, vesti, vere ali prepričanja za vse, brez razlike rase, spola, jezika ali vere . . . Države udeleženke priznavajo splošni pomen človekovih pravic in temeljnih svoboščin, katerih spoštovanje je bistven dejavnik miru, pravičnosti in blaginje, kar je potrebno, da se med njimi in med vsemi državami zagotovita razvoj prijateljskih odnosov in sodelovanje."

Smisel vseh prizadevanj za uveljavitev človekovih pravic je jasen: Ljudje smo kot posamezniki ali kot narodnostne, verske, politične, mnenjske, rasne ali jezikovne skupine vedno izpostavljeni nevarnosti, da nas drugi, ki so močnejši, spravijo v podrejen položaj ali pa skušajo celo iztrebiti. Tudi ne smemo pozabiti, da je Splošna deklaracija človekovih pravic nastala takoj po zadnji svetovni vojni, v kateri so mnogi izgubili življenje samo zato, ker so bili na primer judovske vere in narodnosti, drugi pa so morali zapustiti svoje domove, da so dali prostor osvajalcu. Zato tudi naslednja določila: "Nikogar se ne sme mučiti ali z njim surovo, nečloveško ali ponižujoče ravnati." "Nihče ne sme biti samovoljno zaprt, pridržan ali izgnan." Mnogi so bili – tudi še po vojni – ubiti brez vsakega primerne sodnega postopka, "likvidirani". In vendar je v Deklaraciji zapisano: "Vsakdo, ki je obtožen kaznivega dejanja, ima pravico, da velja za nedolžnega, dokler ni spoznan za krivega v skladu z zakonom o javnem postopku, v katerem so mu dane vse možnosti, potrebne za njegovo obrambo."

Bistven sestavni del človekovih pravic je duhovna svoboda, svoboda življenja po vesti in svoboda nazora, z vsem, kar ta svoboda zahteva. "Vsakdo ima pravico do svobode misli, vesti in veroizpovedi; ta pravica zajema svobodo spreminjati prepričanje in vero kakor tudi njuno svobodno, javno ali zasebno izražanje, bodisi posamezno ali v skupnosti z drugimi, s poučevanjem, v praksi, z bogoslužjem ali opravljanjem obre-

Odkod izvirajo človekove pravice?

dov." "Vsakdo ima pravico do svobode mišljenja in izražanja, vštveši pravico, da nihče ne sme biti nadlegovan zaradi svojega mišljenja, in pravico, da lahko vsak išče, sprejema in širi informacije in ideje s kakršnimi koli sredstvi in ne glede na meje." Zato se ob tem prikažejo v zelo čudni luči nekatere samovoljne prepovedi (v Jugoslaviji, torej tudi Sloveniji – op.) nošenja križcev okoli vratu v šoli, ali pa nemožnost, da bi imela Cerkev vsaj omejen dostop do radia in televizije.

Predvsem pa je treba poudariti, da izhajajo človekove pravice iz dostojanstva človeške osebe. Zato pravi Deklaracija v svojem 1. členu: "Vsi ljudje se rodijo svobodni in imajo enako dostojanstvo in enake pravice. Obdarjeni so z razumom in vestjo in bi morali ravnati drug z drugim kakor bitje." Tudi helsinška listina se sklicuje na "dostojanstvo, ki je lastno človeški osebi", pravice in svoboščine pa so "bistvene za njen svobodni in celostni razcvet". To namreč pomeni, da so vse pravice, ki jih našteva Deklaracija in ki so jih pozneje razvile še druge dodatne izjave Združenih narodov ali drugih njihovih ustanov, dane človeku kot človeku, ker je človek, in s tem, da je človek. Iz tega sledi, da z njimi ni mogoče mešetariti, da jih ni mogoče podeljevati za nagrado za "lepo vedenje". So brezpogojne in jim ni dovoljeno postavljati nobenih pogojev. Nikomur si jih ni treba zaslužiti, nihče jih nima pravice nikomur odrekati z izgovorom, da jih še ni postal vreden. Tudi ni mogoče zahtevati zanje nobenih uslug. Nad človekovimi pravicami nima nihče oblasti, nobena družba, nobena stranka, noben vladar. Zato jih tudi ne more nikomur milostno podeljevati in nima pravice zanje ničesar zahtevati. Pač pa jih je oblast dolžna zagotavljati in samo dokler si za to res prizadeva, ima moralno pravico do izvajanja oblasti.

Sedaj šele lahko prav razumemo, kaj naj pomeni tista pogosto navajana izjava, po kateri si pri nas v Sloveniji "Cerkev sama določa razsežnosti svoje svobo-

de". To lahko pomeni samo eno: Cerkev sama ve, kaj je potrebno, da lahko izpolnjuje svoje poslanstvo in o tem odloča ona, ne pa kdo zunaj nje. Po svoji lastni presoji, po svojem čutu za družbeno vzajemnost in širše družbene potrebe sama določa, kaj mora narediti, da bo ostala zvesta sebi in bo v svojem času in prostoru izpolnila svoje posebne naloge. Cerkev naj bo subjekt, se pravi: odgovorni nosilec svojih dejavnosti, in ne objekt, se pravi: predmet, s katerim ravnaajo drugi.

Razumemo pa tudi, kaj izjava o Cerkvi, ki "sama določa razsežnosti svoje svobode", ne more pomeniti: Včasih se namreč zdi, kot da to nekateri razumejo nekako takole: čim bolj bo Cerkev "pridna", pohlevna in ubogljiva, čim bolj se bo z nami povezala, več

prostosti bo imela. Čim več pravicam se bo sama odpovedala, manj nam ji jih bo treba odreči. — Toda slovenski Cerkvi ne gre za privilegije, odlikovanja, prednosti in nagrade. To si je res mogoče zaslužiti s posebno "vzornim" obnašanjem, zanje oblast lahko postavlja pogoje. Iti ji sme edino za svoboščine, ki jih imajo njeni člani zato, ker so ljudje. Ne moremo razpravljati o tem, kaj naj še izpolnimo, da bomo dobili tisto, do česar že tako ali tako imamo pravico. Kar je moje, ker mi gre, mi ni treba več odplačevati.

Države, ki so se udeležile konference v Helsinkih, so tudi zapisale, da "potrjujejo pravico posameznikov, da na tem področju svoje pravice in obveznosti poznajo in izvajajo". Uresničevanju te pravice naj skupaj z drugimi služi tudi ta zapis.

ANTON STRES

KAJ MI POMENI BITI SLOVENEK

BITI SLOVENEK je zame dolžnost in odgovornost. In kdo mi ju nalaga? Narod sam? Gotovo. Toda poslednji razlog za to mojo dolžnost in odgovornost je Bog! Narodnost je moralna vrednota, ki jo utemeljuje Bog v vesti in razodetju. On je dal vsakemu človeku sposobnosti, talente. Eden od talentov pa je tudi narodnost. Bog je hotel, da sem Slovenec. To torej nisem slučajno. Ker sem od Boga hoten kot Slovenec, se moram tudi v odnosu do svojega naroda čim bolj truditi za to, kar Bog hoče. Tako izpolnjevanje božje volje je moralna in religiozna vrednota! Tako z moralnega prehajam na religiozno področje. Narodnost in vera sta tesno povezani. Često se zgodi, da ljudje, ki zapustijo slovenstvo, istočasno izgubijo tudi vero.

Biti Slovenec mi v prvi vrsti pomeni biti enkratni, neponovljiv. To je, da se veselim po svoje, žalostim po svoje, živim, gledam, celo verujem po svoje. Vse to doživljam kot član malega naroda. Zakaj ne? Zakaj bi moral vse doživljati tako, kot doživljajo člani velikega naroda? Ali niso ene stvari velike ravno zato, ker so druge majhne, in eni narodi veliki zato, ker so drugi majhni? Zato ima vsak narod, naj je še tako majhen, svojo veličino, svojo enkratnost.

Biti Slovenec mi pomeni biti velik v svoji majhnosti, biti velik v tem, kar sem, in se ne pehati za veliči-

nami drugih. Res je, naša veličina je pogojena z "majhnostjo". (Tu ne mislim na majhnost v moralnem smislu, ampak v številčnem.) Vendar to ne pomeni, da nimamo svoje kakovosti. In ta ima svojo vrednost ravno zaradi majhnosti. Zakaj je Cankar postal velik pisatelj? Gotovo ne zato, ker bi opisoval Himalajo, ker bi prikazoval kakšno "Ano Karenino", pač pa je opisoval skodelico kave in ob njej svojo ubogo slovensko mater. Vse to pa je napisal v slovenskem jeziku.

Biti Slovenec mi pomeni ceniti samega sebe kot Slovenca in biti ponosen na svojo narodnost. Ni mi do apologije "majhnosti", ki jo je napisal že apostol Pavel (prim. 1 Kor 1, 25-31) in jo je zapela Marija v slavošpevu "Magnificat". Rad bi samo to, da me ne bi pestil občutek zaradi naše "majhnosti".

Slovenci predstavljamo s svojo različnostjo neko posebno dragocenost. In ta dragocenost je toliko več vredna, ker je majhna. Ravno zato mi tudi ni jasno početje na avstrijskem Koroškem, ko hoče Avstrija odstraniti svojo veliko posebnost — majhno narodnostno manjšino, namesto da bi jo ščitila in jo negovala kot nekaj, s čimer se lahko pohvali.

Biti Slovenec mi pomeni poznati in odpreti oči za lastne zaklade in jih tudi ceniti; ne pa, da zanemarjam svoja in se obračam k tujim bogastvom.

Biti Slovenec mi pomeni ohraniti čast, ki so jo dosegli rodovi pred nami, ne pa se predajati idejni razdvojenosti in uslužnosti idejam, ki prihajajo od vsepovsod. Slovenci nikoli nismo bili glavni igralci svetovne zgodovine. Naše prizadevanje je bilo samo v tem, da smo se ohranili, da smo vzdržali. Tudi nimamo posebne državne preteklosti v tisočletni zgodovini, ker so politične cilje imeli z nami drugi in smo jim mi bili samo na poti. Naša preteklost je tako samo obramba, samo izkustvo, da se kljub vsem pritiskom da vzdržati. In to izkustvo, se mi zdi, je bogastvo, ki je enakovredno politični preteklosti. Od tod bi morali Slovenci črpati svojo samozavest, saj se braniti ni sramotno. Torej imam kot Slovenec več razloga za zavednost kot marsikateri član tistega naroda, ki je napadal. Če se tako slovenska zgodovina izkaže kot ena najbolj častnih, je naravnost nuj-

no, da si te časti ne jemljemo sami.

Sveti Pavel pravi, da v Kristusu ni več Juda ne Grka (Gal 3, 28). S tem ne zanika identitete narodov, pač pa postavlja enakopravnost vseh narodov. Pred Bogom je vsak narod enako vreden. Če je bil v stari zavezi judovski narod "izvoljen", so sedaj v Kristusu izvoljeni vsi narodi. Nihče se ne more sklicevati na svojo narodnost. Vsak bo moral pokazati svoja dela. Molitev je enako vredna, pa naj prihaja iz ust sužnja ali svobodnega, moškega ali ženske, Juda ali Grka, Slovenca ali Nemca. Pred Bogom smo vsi enaki, ne pa isti. To je zagovor enakosti, a različnost ostaja.

Nobenega razloga torej nimam, da postanem narodnostno malodušen. Če je narodnost božji dar, potem tega daru nikakor ne smem izgubiti, drugače ga nisem vreden.

/Iz NAŠE LUČI/

Ni tako nedolžna stvar pozabiti materin jezik, da ne bi bile s tem ogrožene tudi mnoge druge vrednote: povezanost z lastnimi koreninami in preteklostjo, z brati po krvi in veri, prva človeška in verska izkustva in še marsikaj.

Jezik je bil vsa stoletja najvišje znamenje narodove biti, najdražja dota, ki so nam jo darovali predniki.

Danes je pri slovenskem človeku oslabela zavest o jeziku kot najdragocenejši kulturni vrednoti. Moral bi priti kakšen Trubar, Slomšek, Prešeren ali Cankar, ki bi zdramil našo jezikovno, duhovno in nacionalno brezbržnost ter ponovno odkril slovenski jezik kot najmočnejše potrdilo narodne samobitnosti.

/Iz ljubljanskega verskega tednika DRUŽINA/

Iz teharske kronike

IVAN
KOROŠEC

ZVEZDNATA je bila noč in v jutranji mrak je polzela megla iz doline pod razvalinami celjskega gradu kakor bela žena iz pravljič ter se ustavila nad teharsko krvavo areno.

Na pol gola telesa prodanih vojakov so se stiskala na rosнем gramozu. Tu in tam se je kdo stresel v težkih sanjah. Trdi stražarjevi koraki ob žici so neenotno hreščali kakor stara ura v zvoniku. Obstal je za korak, ob premiku ali vzdihu pa spet potopil glavo v ovrtnik in nadaljeval.

Nad Pohorjem se je začel risati dan in nekje na vrhu v smrekah se je zbudila kukavica.

Jernej se je ledeno mrzel stiskal k sotrpinu. Da bi imel vsaj bluzo ali pa čevlje, topleje bi bilo. Bosih nog že ni čutil več. Ležal je prav pod oknom barake, v kateri so bili njegovi – žena in otroka, petletna Milenka in komaj pol leta stari Branko.

Jernej ni spal. Zrl je v temno okno barake. "Tam zadaj so, revčki. Uboga Alenka in moja dva mala. Niti ne sanjata, kaj se pravzaprav z nami godi – v rokah komunistov. . ." Stresel se je, da je ostro kamenje še bolj zarezalo.

"O Bog, Tebi je mogoče, vsaj zaradi otrok nam prizanesil!" Jernejeva vera je bila močna.

"Očka, kajne, ko bomo spet doma, bo lepo in ti boš spet kruhka prinesel," mu je včeraj zaklicala Milenka skozi okno. In mamica mu je mahala z Brankovo ročko. Zdelo se mu je, da ga mali ni spoznal – takega, umazanega, pretepenega in bosega.

"Ko bomo spet doma . . . in ti boš spet kruhka prinesel . . ." Jernej je zlogoval kot otrok in pregoltnil bolečino. Rad bi še enkrat ujel glas otrokove tolažbe.

Da bi se izpolnila ta tvoja želja, ti moj dobri otrok, toda kako se more to zgoditi!?

"Pa vendar," Jerneju upanje kar ne more ugasniti, "saj smo bili le vojaki. Zdaj je vojne konec. Njim je bila sreča nasuta s prgiščem zaveznikov, mi pa smo ostali sami – še več: prodani sovražniku. Danes so zmagovalci in mi njih sužnji. Več bi jim koristili z

delom, kot če bi nas – brezplačno delovno silo – pobili. Med revolucijo pač – so pobijali – no, ja – niso imeli taborišč ne zaporov – toda sedaj? Prislino delo nekaj mesecev, morda leto, potem – potem bi bil spet doma." Jerneju so se usta kar sama razlezla v upanju.

"O Bog, zaradi otrok, zaradi pravice, ti veš, da je bilo pošteno. Ti sam si nas vodil, poglej našo stisko, ohrani nas in vrni nam zopet naš dom in svobodo!" Jernejeva molitev še nikoli ni bila tako zaupna; hotel jo je pribiti s kamnom, ki ga je stiskal v pesteh, rožni venec mu je partizan strgal z vratu.

Sonce je že mežikalo izza vrhov, ko je zabrnelo pod gričem. Po glavni cesti ob bodeči žici je zavil dolg ambulantni voz in se ustavil ob vhodu civilne barake.

"Zdravniška pomoč!" Na videz speči vojaki so dvigali glave. Sončni žarek, ki se je trgal skozi krone dreves, jim je zagorel v očeh. Tudi v baraki so se prebudili.

Iz avta je izstopila bolniška sestra in nekaj oboroženih vojakov. Vstopili so v barako.

Zunaj na kamenju ležeči fantje so pričakovali nekaj čudežnega kruha in zdravil, ali vsaj prijazne besede nekoga, ki jih obišče in ni oborožen – ki jih ne zmerja in psuje – bolniške sestre.

Na vratih barake se je ustavil oficir in zavpil po hodniku:

"Tovarišice, oddajte vse otroke do desetega leta starosti!"

Morda je bilo prostora le za vdih, da bi požrl grozo, ki se je zadavila v grlu, potem se je utrgal plaz krikov, prošenj in joka.

"Ne, ne, nikar! O Bog, moj otrok, moj ubogi otrok, nikar! . . ."

Fantje na kamenju so se usedali; z zadržanim dihom so strmeli v divje početje.

"Očka, očka, pomagaj!" Mala Milenka se je vrgla v okno, pa jo je vojak pahnil nazaj. Jernej je skočil, kot da bi ga ustrelil, in se pognal v mrežo, ki je delila dvorišče od barake. Ukričljivi prsti so brezupno nategnili visoko pregrado.

"Milenka!" je zahropel in obvisel na žici.

"Lezi!" Stražar je naperil brzostrelko. Jernejevi prsti so popustili in zrušil se je kot prestreljen.

V baraki pa so se trgali kriki in prošnje, Matere so privijale nase otroke, da bi se stopili v eno. Vojaki pa so trgali objemajoče se roke, kričali in udarjali v gmozte stopljenih teles.

Fantje so okameneli. Če bi se odprl pekel, bi ne videli tolike groze. Iz štirih kotov dvorišča pa so vanje režale cevi brzostrelk.

Materina naročja so ostala prazna. Stezajoče roke so prosile, da bi se kamenje omehčalo.

"Mamica, mamica, očka! . . ."

Kriki in ihtenje otrok se je oddaljevalo. Celo trdi stražarji so širokih sočutnih oči zrli za ambulanco ukradenih otrok.

Prazna okna barake so bila mrtve oči mater, ki so sodile strašno krivico.

Taborišče je bilo potopljeno v svinčen molk, samo ihtenje okradenih mater je boleče rezalo.

"Ti, si pozabil, da si v naših rokah, pridi bliže," je komisar poklical Jerneja k vhodu.

Jernej se je ozrl.

"Da, ti, kaj zijaš! Pes, pridi sem, se boš naučil re- da!"

Jernej je vstal in se opotekel do komisarja. S konjskim bičem ga je ta pognal pred seboj in odvedel v klet-bunker, kjer so na mesarskih kavljih privezani za

roke in noge viseli domobranski oficirji.

Ko se je naslednji petek sonce že nagnilo nad vrhove smrek, so na zgornje dvorišče privedli zvezane iz kleti. V dveh vrstah so jih razporedili nasproti fantom spodaj.

Prednje je stopil sodnik in prebral obtožbo:

"Zaradi izdajstva ste obsojeni na smrt s strelom."

Raztepane, obvezane glave obsojenih so se zganile v pozdrav fantom in dragim tam za umazanimi okni barake.

Jernej je stegnil vrat, kot da hoče s pogledom za steklo.

"Zbogom, Alenka, zbogom otroka moja!"

Pa jih ni bilo več na oknu, ni bilo več tam modrih oči in drobnih ročic, da bi mu pomahale še zadnjikrat. Tudi Alenke ni uzrl.

"Mirno! Na levo – naprej!" je poveljeval partizan. Že v koraku se je Jernej še enkrat ozrl nazaj. "Zbogom, Alenka!" je šepetal. "Zbogom! . . ."

Ni vedel, da je stražar že pred dobro uro odgnal Alenko v komisarjevo sobo.

V SPOMINIH ste naših – a mi gremo v bodočnost!

Kri vaša nam v žilah gori kot junaška odločnost.

Gradimo nov svet za vaše nove rodove,

na vaših grobiščih gradimo nove stolpove –

razglednike iz tujine na vrt domovine:

gremo v bodočnost – ob kažipotu iz davnine.

/Iz zborne deklamacije JEREMIJA KALINA/

Begunska mladina

V letošnji januarski številki Misli smo objavili PISMO (stran 11) našega ameriškega dolgoletnega naročnika JAKA OKORNA, ki išče svoje sošolce povojnega begunskega taborišča Trofaiach. Tu je njegovo drugo pismo, oz. članek, ki govori o njegovem dosedanjem uspehu. Mu lahko kdo v Avstraliji pomaga pri zanimivem iskanju? – Jakovo idejo še enkrat pozdravljam in mu želim vztrajnosti. Koliko naše begunske in izseljenske zgodovine bi lahko rešili pozabe s takimi in podobnimi akcijami. Ne pustimo se prehiteti času! – Ur.

MINULO je že več mesecev, kar sem lansko leto objavil prošnjo za ugotovitev oseb na fotografiji šolarjev iz leta 1948 v avstrijskem begunskem taborišču "Trofaiach".

Sprva ni bilo odziva in že sem mislil, da res zastoj "bobnam v svet", saj zadeva nobenega več ne zanima. Mogoče se nekateri celo vznemirjajo, da obujam to, kar hočejo oni pozabiti. Verjetno si nekateri tudi želijo ohraniti anonimno življenje. Druge pa mogoče še mika zvedeti, kdo je ta in ta oseba in kje je sedaj, a da bi sami sodelovali s pisanjem, poizvedovanjem in raziskovanjem, za to pa nimajo časa ali volje. Velikega uspeha torej res nisem pričakoval in vzelo je kar precej časa, da sem končno le zbral to, kar tukaj sledi.

Zahvaliti se moram največ Pavli Kovač iz Buenos Airesa. Poslala mi je seznam oseb, ki se nahajajo v Argentini in zdaj mi z rednim dopisovanjem izpolnjuje pomanjkljive ali netočne podatke ter daje pogum za nadaljevanje z iskanjem pogrešanih. Tudi Francka Močnik se je enkrat oglasila. Tam v Argentini se je lansko jesen celo zbralo nekaj bivših članov begunske mladine iz Trofaiacha in poslali so mi fotografijo. Sli-

kali so se pri Slomškovem domu v Buenos Airesu. Tu poleg slike posredujem tudi imena in njih pozdrave vsem ostalim, ki bi se jih spominjali.

Na tej sliki so v prvi vrsti od leve: 1. Francka Močnik, 2. Marinka Vodnik, 3. Ivanka Štajdohar, 4. Angela Košir, 5. (njena hčerka?), 6. Stana Močnik. V drugi vrsti od leve: 7. Tončka Smole, 8. Julka Štajdohar, 9. Zofka Košir, 10. Roza Klemenčič, 11. Lojzka Štajdohar, 12. Albina Žonta, 13. Ivanka Klemenčič, 14. Pavla Kovač. (Kaj ni zanimivo primerjati njih obraze z onimi na sliki trofajske šole? - Op. ur.)

Iz New Yorka je stopil z menoj v stik Jerry Zupan, ki mi je vveliko pomoč in me navdušuje še za nadaljne delo na tem polju. Tudi Helena Klesin mi je posredovala nekaj informacij. Vsem sem zelo hvaležna ter se priporočam še drugim.

Pri vsem mojem delu je moj prvotni cilj ta, da za zgodovino zabeležim podatke, ki bodo bodočim raziskovalcem povedali: kdo smo, od kod smo prišli, kam smo se razpršili po svetu, kaj je z nami postalo in podobno. Drugi cilj tega prizadevanja pa je: nuditi možnost vsem, ki to žele, da stopijo v stik s svojimi bivši-

mi sošolci oz. bivšimi "sovaščani" v begunstvu. Lepo je po dolgih letih obnoviti stara prijateljstva.

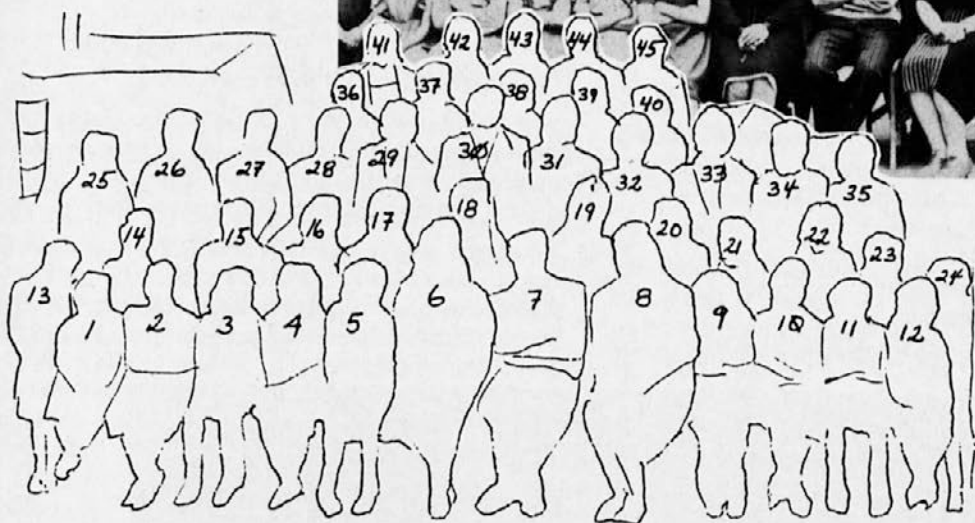
Sledi torej to, kar sem doslej mogel zbrati o šolski fotografiji. Prosim, da bi se še kdo oglasil in mi pomagal izpolniti identiteto ostalih oseb, katerih imen še nimam. Ali

Nekaj argentinskih Slovencev, ki so med učenci gornje slike trofajske šole. – Po objavljenem Jakovem Pismu so se ob koncu 1986 zbrale v Buenos Airesu

pa naj mi posreduje vsaj imena in naslove, kjer bi lahko še stopil v stik s kom, ki bi morda vedel zanje. Prosim tudi, da mi dosedanje informacije izpolnite, ali v njih popravite morebitne netočnosti.

Začetnik te akcije – Jaka Okorn – je številka 37. Ga najdete? Le kako neki izgleda danes?

Na šolski sliki sede v prvi vrsti od leve:

1. Lojzka Stanjko, Buenos Aires, Argentina
2. Marinka Vodnik, Buenos Aires, Argentina
3. Julka Štajdohar, Buenos Aires, Argentina
4. Ivanka Jesenko, Avstralija (?)
5. Francka Jesenko, Columbus, Ohio, ZDA
6. Marija Doberšek, učiteljica, Chicago, Ill., ZDA (?)
7. Renato Clemente, ravnatelj, Buenos Aires, Argentina (Ali ni morda Klemente? - Op. ur.)
8. Marija Verbič, učiteljica (umrla v Minnesoti, ZDA ?)

9. Pavla Kovač, Buenos Aires, Argentina
10. Slavka Povirk, Cleveland, Ohio, ZDA (?)
11. Ivanka Štajdohar, Buenos Aires, Argentina
12. Ivica Stanjko, Buenos Aires, Argentina

V drugi vrsti od leve stoje:

13. ?
14. Mici Malavašič, Buenos Aires, Argentina
15. Francka Močnik, Buenos Aires, Argentina
16. ?
17. Jelka Štajdohar, Zahodna Nemčija
18. Roza Klemenčič, Buenos Aires, Argentina
19. Vida Povirk, Richmond Hts., Ohio, ZDA
20. Zofka Košir, Buenos Aires, Argentina
21. Angela Košir, Buenos Aires, Argentina
22. Lojzka Štajdohar, Buenos Aires, Argentina

23. Ivanka Klemenčič, Buenos Aires, Argentina
24. ?

V tretji vrsti od leve stoje:

25. ?
26. France Jesenko, Avstralija ?
27. Jure Švajger, Munson Township, Ohio, ZDA
28. Jože Štajdohar, Buenos Aires, Argentina
29. ?
30. France Močnik, Buenos Aires, Argentina
31. ?
32. ?
33. Jože Vodnik, Bariloče ?, Argentina
34. ?
35. ?

V četrti vrsti od leve stoje:

36. ?
37. Jaka Okorn, Myrtle Creek, Oregon, ZDA
38. Janez Okorn, Commack, New York, ZDA
39. ?
40. ?

V peti vrsti od leve stoje:

41. Branko Kovač, Buenos Aires, Argentina
42. Andrej Fišinger, Chicago, Ill., ZDA ?
43. France Okorn, Flushing, New York, ZDA
44. ? 45. ?

V taborišču "Trofaiach" je bilo še precej druge mladine, ki iz raznih vzrokov ni na fotografiji: tisti dan odsotni sošolci, mnogi mlajši od nas, ali pa starejši za peti ali šesti razred in podobno. Nekateri teh so starejši bratje in sestre šolarjev na sliki. Imena teh, kar se jih spominjam, ali pa so mi njih imena posredovali drugi, so sledeča:

Babnik – Tone, Tončka
 Cerar (Čebulovi) – Jože +, Helena, France (ZDA)
 Cerar (Rahnetovi) – Ani, Barbi, Peter (ZDA)
 Fišinger – Peter (ZDA)
 Košir – Lado, Tončka, Francka +, Danica, Tilka
 (Argentina in ZDA)
 Mehle – Janez (Argentina)
 Miklavčič – Danica, učiteljica (ZDA)
 Močnik – Stana (Argentina)
 Oblak – Ivica (ZDA)
 Oven – Marica (Argentina)
 Pirc – Marjan (Argentina)
 Povirk – Micka, Francka +, Malka (ZDA)

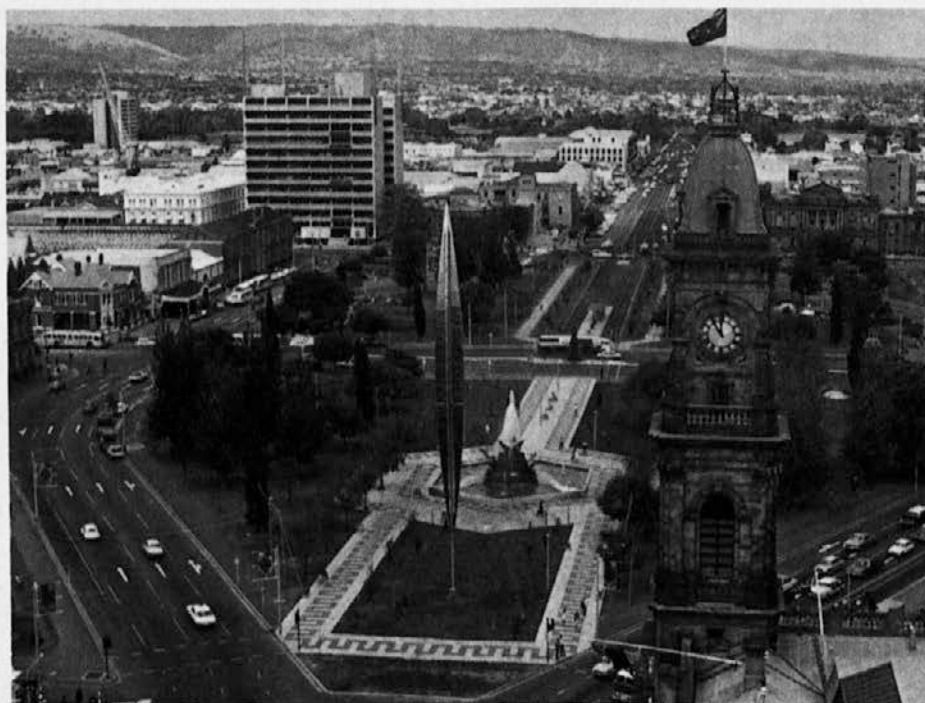
Rihtar – Franci, Milan (ZDA)
 Rozman – Emil (Argentina)
 Smole – Tončka (Argentina)
 Sršen – Tonček, Marjanca + (ZDA)
 Štajdohar – Ani (Argentina)
 Švajger – Roman (ZDA)
 Trobec – Francka, učiteljica (Kanada)
 Vodnik – Matevž (Argentina)
 Zupan – Marija (ZDA)
 Žonta – Albina, Milica, Rafko +
 (Argentina in ZDA)

(S križcem označeni so že pokojni.)

Še vedno čakam pošte iz Avstralije. Doslej še ni bilo nobenega odziva, računam pa, da so ravno v Avstraliji oni petnajsti, katerih imen še ne vem.

Vsem avstralskim Slovincem lepe pozdrave –

JAKA OKORN
 1878 S. Myrtle,
 Myrtle Creek, Oregon, 97457
 U. S. A. (Tel.: 503 - 863 5370)

Victoria Square, središče Adelaide, glavnega mesta Južne Avstralije

Po revoluciji (v Sloveniji) ohranjena življenja niso sad slučaja, temveč božje volje. Življenje nam je bilo podarjeno, z njim pa vrednote, dolžnosti in pravice. Naši bratje, očetje in prijatelji, del slovenskega naroda, so dali življenje za vero, za svobodo in za slovensko samobitnost . . . Del Slovenije je moral v tujino, da z življenjem pomaga ostalemu narodu ohranjati predvsem tiste vrednote, ki so pod komunistično tiranijo v največji nevarnosti, da prično bledeti. – Posredovati našim bratom doma in po svetu zgodovinsko resnico ter smisel za svobodno in samostojno življenje v enakopravni družbi narodov, je naša naloga! (Dr. Marko Kremžar)

DANES pa naj začnem svojo melbournsko tipkarijo z veselim sporočilom, da je bila glede DOMA POČITKA naša vztrajnost poplačana z uspehom. Vladni oddelek za te zadeve nam je poslal pismo, da je zvezni minister za ljudske usluge, Chris Hurford, našo prošnjo končno odobril. Veselo vest nam je posredovala Marija Pomagaj, saj je bilo to uradno pismo napisano pred praznikom, prejeli pa smo ga po prazniku.

Torej vendarle! Po treh neuspešnih aplikacijah, obilici potov in dela ter dokazovanj kdo smo in koliko nas je in kaj hočemo, smo se končno le premaknili z mrtve točke. Če je morda pri tem kaj pomagala napoved predčasni volitev, končno ni važno.

Seveda bo naša pot še dolga, saj to je šele prva zelena luč, brez katere nismo mogli začeti ničesar. Premostiti bo treba še vrsto raznih ovir, ki se bodo stavljale na pot, pa napraviti marsikakšen ovinek proti končnemu cilju. Tudi zdaj smo načrte spremenili, čim smo videli, da so oblasti bolj naklonjene hostel-skemu tipu (Special accommodation) doma ostarelih, kot pa skrbi za popolnoma onemogle (Nursing home). Stavili pa smo v prošnjo naš pogoj: pravico nadaljevanja skrbstva za osebe, ki v hostelu obnemorejo (Continuity of care). Tako je, če tako rečemo, volk sit in koza cela.

Oblasti so imenovali posebno zastopnico (Project Officer), ki bo za nas napravila načrt dela ter seveda tudi pazila, da se ga držimo. A najprej je na vrsti občinsko dovoljenje za zidavo, saj doslej nismo smeli na svoje storiti nobenega koraka. Morda bo tudi tu kaj težav, ki jih bo treba šele premostiti. Vsi nam lahko občutno pomagata z molitvijo v ta namen.

Pa tudi darov bomo kljub državni pomoči še potrebovali, četudi smo doslej zbrali že lepo vsoto. Vsi vemo, da se gradbeni material samo draži, pa tudi delo je vedno višje plačano. Gotovo bomo morali dobiti našega gradbenika, da se bomo z njim lahko po domače pomenili in bi sprejel k delu tudi prostovoljce. Sto skrbi mi prepleta glavo in pričakujemo sodelovanja vse naše narodne skupine, da načrte, ki smo jih pričeli, res tudi uspešno končamo. Naj bi letošnji Walkathon – toliko let ga že prirejamo prav za Dom počitka – bil posebno uspešen tako po številu udeležencev kot po nabrani vsoti. Tudi ob smrtnih primerih znancev naj bi več mislili na dar Skladu za Dom počitka namesto rož na grob, ki že drugi dan ovenejo ter končajo na smetišču.

+ Že večkrat se je v Baragovem domu sestala skupina mož, ki tvorijo začasni pripravljalni odbor. Zadnji čas se nam pridružijo kot opazovalci tudi zastopniki vseh treh naših društev, da lahko povedo svoje in poročajo svojim odborom, kako je z našo skupno zadevo. Čim bo dr. Mihelčič pripravil pravila, bo imeno-

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,

Fr. Tone Gorjup, O. F. M.,

*SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787*

*Slovenske sestre – fračiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 9874*

van posebni odbor za eno leto. Imenovani pa bodo tudi zaupniki (trustees), ki bodo skrbeli in odgovarjali, da bo celotna zadeva ostala na pravem tiru. Ko bo prišlo do tega, bo padla velika skrb z mojih ramen.

+ Da so viktorijski rojaki s srcem za Dom počitka, dokazuje izredno lep odziv pri podpisovanju prošnje ministrstvu in izpolnitve formularja glede našega števila. Oboje smo priložili. Mislim in odziv je bil skoraj stoočten. Vem, kako se nekateri težko pripravijo za izpolnitev takega formularja in odpošiljanje pisma. Prav zato še bolj cenim dobro voljo in sodelovanje v tej zadevi. Res nabranih listin nismo uporabili, ker nas je presenetila in prehitela odobritev prošnje, a morda jih bomo kdaj v bodočnosti, saj so nam gotovo v zgovoren dokaz naše pripravljenosti. Bog povrni vsem!

+ Prva julijska nedelja se bliža in z njo proslavljanje naših cerkvenih zavetnikov sv. Cirila in Metoda. V teh dneh bodo viktorijski rojaki prejeli vsakoletno pismo pred našim praznikom. Vsi pa ste že tudi tukaj vabljani na tridnevno duhovno obnovo, ki jo bo letos vodil naš gost iz domovine, salezijanski duhovnik **MIRKO ŽERJAV**. V četrtek 2. julija zvečer ob pol osmih bomo gosta predstavili pri maši in to srečanje bo služilo za nekak uvod v naslednje dni milosti. Sodelujte z dobro voljo, vzemite si čas za svojo dušo! Vse dni bo tudi dovolj prilike za dobro spoved. Oba dneva, v petek in soboto pred proščenjem (3. in 4. julija) bo maša z govorom ob pol osmih zvečer. V petek pa bomo g. Žerjava srečali po bogoslužju tudi v dvorani, kjer nas bo zabaval s svojo spretnostjo. Boste videli, kaj vse zna "pričarati" iz svojih rokavov!

+ V nedeljo 5. julija, na naše žegnanje, se bomo po deseti maši, kot že vsa leta, zbrali v dvorani na domači zakuski. Gospodinje seveda spet naprošam, da

Naša procesija okrog cerkve na nedeljo praznika Rešnjega Telesa in Krvi je preprosta, a domača

na skupno mizo prinesejo kaj svojih kuhinjskih dobrot. Že zdaj Bog vsem povrni!

+ G. Žerjav bo pričel svojo avstralsko turo pri nas. Iz Ljubljane bo preko Beograda priletel v Melbourne 29. ali 30. junija. Med nami v Viktoriji bo ostal do 15. julija, saj ima za naslednji dan že na sporedu obisk Mildure in prihod v S. A.

V Morwellu bo maša za tamkajšnje rojake v **ponedeljek 13. julija zvečer ob sedmih**, po bogoslužju pa tudi rokohitska predstava v cerkveni dvorani. — V Wodongi pa bo imel g. Žerjav mašo v **petek 10. julija zvečer ob sedmih**, nato pa srečanje in predstavo v Slovenskem domu v Alburyju. (Zaradi maše ta dan bo tokrat naša redna maša na četrto julijsko nedeljo v Wodongi odpadla.)

V St. Albansu bomo imeli predstavo po običajni maši **ob petih popoldne na nedeljo 12. julija**. — Seveda bo g. Žerjav ta dan maševal in pridigal tudi Slovencem v Geelongu. Kako bo tam glede časa in kraja s predstavo, še nisem gotov.

+ Ako odbori naših društev želijo imeti predstavo g. Žerjava v svojih klubskih prostorih, so vsekakor dobrodošli. Naj se pogovorijo z našim verskim središčem, da izberemo primeren čas.

+ Še nekaj se nam obeta v juliju: gostovanje sydney-skih rojakov s šaloigro **POSLEDNJI MOŽ**, ki jo je napisal F. Ks. Svoboda, iz češčine priredil pa Fran Govekar. Igro so v režiji Ivana Koželja uspešno predstavili v dvorani sydneyškega verskega središča, zdaj pa so igralci pokazali pripravljenost priti tudi med nas. Če

sem prav poučen, bo prva predstava v dvorani S.D.M. v Elthamu na soboto 18. julija zvečer, v naši cerkveni dvorani v Kew pa imate priliko videti igro na nedeljo 18. julija ob štirih popoldne. Za vstopnino so igralci določili deset dolarjev na osebo. Za upokojenje in mladino je po naši stari navadi cena polovična.

Vsi že zdaj vabljeni! Pridite, nasmejali se boste!

+ GLASNIKI se kar pridno udeležujejo vaj na prvo in tretjo nedeljo v mesecu in peli so že enkrat pri maši ter nastopili pri Materinski proslavi. Vodstvu se je pridružila tudi gdč. Katja Vrisk, učiteljica glasbe. Je zelo dobrodošla in se ji za sodelovanje lepo zahvaljujemo.

Glasniki bodo skupno z ministranti na zadnjo nedeljo v juliju priredili piknik v Yarra Bend Parku. Le naj bi bilo kljub zimskemu času lepo vreme! Se bo pridružil tudi kdo staršev?

+ Društvo sv. Eme se zahvaljuje Jerneju Podbevšku, ki je napeljal elektriko v dvoransko kuhinjo ter montiral električni štedilnik. Sklenile so namreč, da bodo vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu pripravile kosilo, kar bo prišlo zlasti prav staršem, ki čakajo na učence Slomškove šole. Seveda so vabljeni tudi drugi, ki bi se želeli po zmerni ceni pošteno najesti.

+ Na razmetanem dvorišču Baragovega doma vsakdo lahko vidi, da se pri nas nekaj popravlja. Baragovemu domu prekrivajo streho, ki je bila v glavnem še prvotna, stara nad 130 let in marsikje že pravo sito. Vsak malo hujši veter je že premaknil ploščice, pa je spet močilo. Zdaj bodo streho na notranji strani stavbe prekrili s pločevino, še dobre ploščice pa porabili za

nadomestek razbitih na zunanji strani strehe, ki se vidi na cesto. Res je bil že čas. Delo bo stalo okrog dvajset tisoč dolarjev, kar bomo pokrili z denarjem, ki ga je hiši zapustila dobrotnica Eileen Cody (ista pokojnica, od katere je Sklad za naš Dom počitka dobil izkupiček za prodano hišo). Zahvala Francu Plutu, ki je ob pomoči Martina Šuštarčiča dobro "postrigel" oba iglavca pred stavbo. Z vejami sta segala nad streho in z iglami mašila žlebove.

+ Na nedeljo 7. junija sta obhajala srebrno poroko naši verski srenji znana **Marija in Franc Bračko**. Pa se mi zdi, da sem ju pretekli teden poročil v cerkvi lurske Marije v Armadale. Na njunem prijaznem domu v Templestowe smo imeli v krogu sorodnikov in najbližjih znancev ponovitev zakonskih obljub, da bodo držale tudi do zlate poroke in čez. Bog vaju živi in še dolgo dolgo ohrani!

+ Krstov in porok od izdaje majskih MISLI pri nas ni bilo, imamo pa zato spet vrsto pokojnih. Takole so si sledili:

VIKTOR ŠUŠTARŠIČ je bil rojen 12. aprila 1909 v Komnu. Družina je menda bežala po prvi svetovni vojni pred Italijani v Jugoslavijo, živel v Sloveniji, kasneje pa v Zagrebu, kjer živi še zdaj en brat, dočim je pokojnikova sestra v Nemčiji. V Avstralijo je prišel Viktor leta 1952. Ostal je samski in imel lastni dom v South Melbourne. Razen k maloštevilnim prijateljem ni preveč hodil v družbo. V petek 8. maja je po telefonu zadnjikrat govoril in prijateljem tudi omenil, da se ne počuti dobro. Ker se ni več oglasil, so po nekaj dneh s policijo vdrli v njegovo hišo in ga našli mrtvega. Računajo, da je umrl na soboto 9. maja, začet od kapi.

Pogrebna maša je bila v ponedeljek 18. maja v hrvaški cerkvi v Springvale, nato je sledil pogreb na tamkajšnje pokopališče. Pokojnikovo truplo je bilo upepeljeno z namenom, da bodo poslali pepel za pokop v rodni domovini.

SREČKO BRUS je živel v St. Albansu, kjer je 13. maja tako nesrečno padel po stopnicah, da so ga morali prepeljati v bolnišnico v West Footscray, kjer pa mu tudi zdravniška veda ni mogla več pomagati. Pokojnik je bil rojen 22. decembra 1929 na Vrhniki. V Avstralijo je prišel leta 1960 in je ostal samski. Brat Lojze, ki tudi živi v St. Albansu s svojo družino, je uredil vse potrebno, da izpolni bratovo željo ter bo pokopan na domačem pokopališču. Ko to pišem, Srečkovi zemski ostanki čakajo v Pogrebem zavodu, da bodo 10. junija poleteli domov.

TOMAŽ AVŽIN je prav tako zaključil svojo zemsko pot v St. Albansu. Po poklicu je bil pleskar ter ga je smrt dohitela, ko je bil sam na delu v tuji hiši. Tam

so ga 18. maja našli mrtvega na podu. Ker je imel težave s srcem, ga je očitno zadela kap. Pokojnik je bil rojen 9. decembra 1939 v Kranju. Leta 1963 se je tam poročil z Ano, ki je hrvaškega rodu. S tremi otroki (Zdravkom, Veroniko in Pavlom) sta v aprilu 1970 emigrirala v Avstralijo. Dom so si postavili v St. Albansu. — Rožni venec ob krsti smo tokrat zmolili v kapeli Pogrebnega zavoda Tobin Brothers v North Melbourne v sredo 20. maja, naslednji dan pa je bila pogrebna maša v farni cerkvi Presv. Evharistije, South St. Albans. Sledil je pogreb na keilorsko pokopališče.

VLADIMIR FERLUGA je umrl 7. maja v bolnišnici melbournskega okraja Sandringham, kjer je bil zadnjih dvajset dni, odkar ga je zadel mrtvoud. Pogrebna maša je bila v ponedeljek 11. maja v cerkvi v Chaltenhamu, kjer je družina živel, pogreb pa je šel na pokopališče Springvale. Pokojnik je bil rojen dne 21. marca 1907 v Trstu, njegova zakonska družica Bernarda r. Tronkar pa je iz Gorice. Znašla sta se v Eritreji v Afriki, ki je bila takrat italijanska kolonija. Tam sta bili rojeni obe hčerki, Anica in Maria (zdaj por. Stibilj), en otrok pa jima je umrl v starosti devetih mesecev. V Avstralijo so Ferlugovi emigrirali v juliju 1946. Najprej so se nastanili v N. S. W., od koder so leta 1972 prišli k nam v Melbourne.

TESO (SAŠA) ERIČ je zaključil svojo zemsko pot 27. maja v Caritas Christi, hospicu za umirajoče v Kew. V nekaj mesecih mu je izčrpala vse moči zavratna bolezen, ki pa jo je kljub silnim bolečinam zelo vdano prenašal. Dasi je bil Teso po rodu iz Bosne in pravoslavne vere, rojen v Bukviku 23. julija 1931, je bil med našo narodno skupino zelo znan in tudi priljubljen ne le kot poklicni fotograf, ampak tudi kot poštenjak. Poročen je bil s Slovenko Anico r. Dekleva, s katero sta emigrirala v Avstralijo iz Pariza. — Pogrebni obredi so bili v petek 29. maja v macedonski pravoslavni cerkvi v Prestonu, grob pa je blagi pokojnik dobil na pokopališču Fawkner.

V marčevi številki smo poročali o smrti istrskega rojaka Štefana Žužiča, ki smo ga pokopali v februarju. Danes pa moram ostalim pokojnim dodati še njegovo ženo **EVFEMIJO ŽUŽIČ** roj. Žužič, ki je zapustila solzno dolino 6. junija v bolnišnici v Prestonu. Pokojnica je bila v sinovem avtu ob avtomobilski nesreči, ki se je zgodila 21. maja v Eppingu. Sin Štefan ni bil preveč prizadet, mama pa je končno podlegla poškodbam. Proti njej je bila starost, sa je bila rojena leta 1910. S pokojnim možem sta iz Žužičev v Istri prišla v Avstralijo leta 1960. — Rožni venec ob krsti smo zmolili v naši cerkvi v torek 9. junija zvečer, naslednji dan po maši zadušnici pa smo pokojno mamo spremili v možev grob na pokopališče Preston.

Pokoj vsem našim umrlim, sorodnikom pa sožalje!

NOVOMAŠNIKOV ima letos Slovenija 28 po številu. Ljubljanska nadškofija jih bo posvetila šest, mariborska dvanajst, koprška pa štiri. Ostalih šest pripada k raznim redovnim skupnostim: jezuiti, lazaristi in minoriti imajo po enega, salezijanci pa tri.

Diakonat kot stopnjo pred mašniškim posvečenjem, ki jih čaka, bodo letos v ljubljanski nadškofiji in koprski škofiji prejeli po trije, v mariborski, ki jih je imela lani celo vrsto, pa dva. Kot člani raznih redovnih družb bodo prejeli diakonat štirje bogoslovci: dva salezijanca, en frančiškan in en lazarist. Ljubljanska nadškofija pa bo dobila letos tudi dva stalna diakona, ki nimata namena postati duhovnika.

Vsa posvečenja bodo na raznih krajih ob koncu meseca junija, največ na nedeljo 28. junija ali pa naslednji dan, ko praznuje Cerkev sveta Petra in Pavla. Tudi mi jih vključimo v svoje molitve, da bi postali vsi, pa četudi le ubogi ljudje, vredno orodje v božjih rokah!

ZA SAMOSTOJNO slovensko škofovsko konferenco se zavzemajo v Sloveniji in revija 2000 je na svojem običnem zboru 21. februarja letos sestavila besedilo za peticijo. "Družina" jo je objavila v letošnji 21. številki (24. maja). Podpisniki menijo, naj bi politični suverenosti slovenskega naroda, ki jo je le-ta dosegel po zadnji vojni (?), sledila še ustrezná samostojnost na cerkvenopravnem področju.

Naše škofije sicer imajo svojo, takoimenovano **pokrajinsko slovensko škofovsko konferenco**, je pa seveda v okviru priznane širše **Jugoslovanske škofovske konference**. Sicer je bilo o samostojnosti na tem polju že večkrat kaj povedano, a vselej so doslej prevladali argumenti, ki so bili za ohranitev sedanjega stanja. Zadeva je očitno zopet vzkllila ob zadnjem poudarjanju slovenske samostojnosti (Slovenija, moja dežela!) ter

pridobiva nove zagovornike. Podpisniki se v peticiji opirajo na dosedanja zgodovinski razvoj, poudarjanje naroda in jezika namesto državne tvorbe in izražajo tudi željo, naj bi se ustanovile tudi predvidene in za pastoralne potrebe nujne nove škofije.

Peticija je zanimiva in je vzbudila, čim je prišla v javnost, pozitivno in negativno reakcijo. Odgovorni v vodstvu slovenske Cerkve pa doslej še niso dali glede zadeve nobene izjave. Če, kdaj in kakšen bo zaključek, bomo torej šele videli . . .

ZVEZNA VLADA ni ugodila prošnji republike Slovenije glede povišic v prevoznih cenah, zato mislijo v naši rodni domovini ukiniti 25 vlakov, ki ne krijejo stroškov. Ta številka pa je skoraj polovica vseh dnevnih vlakov. Letos imajo železnice v Sloveniji že dve milijardi dinarjev izgube, zato je skrb glede vlakov upravičena.

GLASNIK, ki je strokovna recija UNESCO, izhaja trikrat na leto tudi v slovenščini. Očitno pa slovenski podpirniki (Izvršni svet, Republiška izobraževalna skupnost, Kulturna skupnost) premalo primaknejo k podpori organizacije same za list. Zato že nekako napovedujejo, da bo morda kmalu konec slovenske izdaje. "Glasnik" izhaja v Jugoslaviji, kot pravi poročilo, tudi v macedonščini in v "srbohrvaščini ter v hrvaškosrbščini". Prvikrat sem ob tej priliki bral izraz "hrvaškosrbščina" in bi s "srbohrvaščino" lahko odpadel, če bi le priznali vsaki narodnosti, kar ji gre.

OTROŠKI cerkveni zborčki naše Primorske se vsako leto zberejo v eni župnij ilirskobistriške dekanije. Letos so imeli lepo uspelo srečanje 3. maja v Jelšanah, kjer se je zbralo kar okrog sto mladih pevcev: prišli so iz župnij Ilirska Bistrica, Jelšane, Knežak, Podgraje in Pregarje. Pesmi so spremljali orglarčki, ki so sami člani teh zborov. Vsak zborček je zapel dve pesmi, med mašo pa so se vsi glasovi zlili v en sam hvalospjev. Seveda so srečanje mladi nadaljevali tudi v dvorani, kjer so jim postregli gostoljubni doma so jim postregli gostoljubni domačini.

Na Dolenjskem pa so priredili festival otroške in mladinske pesmi na nedeljo 17. maja v novomeški ka-

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

piteljski cerkvi. Zbrali so se zbori iz vse Dolenjske in Bele krajine. Med trinajstimi otroškimi in mladinskimi zbori so bile zastopane fare Prečna, Sv. Peter – Otočec, Šentrupert pri Trebnjem, Šentvid pri Stični, Mirna peč, Čemšenik pri Zagorju, Črnomelj, Škofljica ter seveda novomeški Kapitelj, kakor tudi frančiškanska mestna fara sv. Lenarta. Vsak zbor je zapel dve pesmi, na koncu pa vsi skupaj – okrog 200 mladih grl – štiri skupne pesmi pod vodstvom prof. Jožeta Trošta.

Dokler bo živela slovenska cerkvena pesem mladine, se za naš novi rod ni treba bati!

NAPISI na vseh vojašnicah po Sloveniji bodo morali biti do konca tega leta dvojezični: v srbohrvatskem ali pa hrvaškosrbskem jeziku (tako se glasi poročilo!) – v cirilici ali latinici – in v slovenščini. Samo slovenščina ni več dovolj dobra za take uradne napise. Obljubljeno pa je, da bodo jugoslovanski vojaki v bodoče lahko izrekli svojo vojaško prisego v svojem materinskem jeziku.

LETOS obhajamo 150-letnico rojstva **Antona Foersterja**, skladatelja – umetnika in mojstra velikega kova na področju naše cerkvene in svetne glasbe. Rojen v Osenicah na Češkem leta 1937, je kot poklicni glasbenik prišel na Kranjsko in ostal med slovenskim narodom do svoje smrti leta 1926. Naš narod ga je posinovil in on sam se je čutil del naroda, kar dokazuje njegova tako pristno domača glasbena dela. Foerster je bil voditelj glasbenega dogajanja v ljubljanski stolnici v letih 1868 – 1909, saj se je ves posvetil prenovi cerkvene glasbe v duhu cecilijanskega gibanja. Nič manjši pa ni njegov delež tudi v slovenski svetni glasbi, v katerem nam je poleg številnih skladb zapustil tudi opero "Gorenjski slavček".

Skladatelju Foersterju v čast ob jubileju je v ponedeljek 11. maja komorni zbor, ki nosi njegovo ime, priredil v ljubljanski stolnici spominski koncert. Zbor je odlično predstavil Foersterjevo latinsko mazo Miso solemnis op. 25. Za začetek koncerta je zadonela Aleluja, za sklep pa Foersterjev Te Deum laudamus, v katerim so posebej počastili tudi 280-letnico posvetitve ljubljanske stolnice.

Navdušenost udeležencev tega koncerta je bila tolika, da so prireditelji morali dodati še Foersterjevo prelepo Ave Marijo iz njegovega Gorenjskega slavčka.

SLOVENSKA IZSELJENSKA MATICA (SIM) je imela 24. marca letos sejo, na kateri je ugotovila, da živi po svetu izven matičnega ozemlja od 20 do 30% vseh Slovencev, organizirani pa naj bi bili v več kot 1500 društvih. Rečeno je bilo, da živi v ZDA približno 350.000 naših izseljencev ter njih potomcev. Padla je tudi obljuba, da bo Matica še nadalje skrbela za

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
MEMORIALS P/L
ALDO and JOE

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Telefon:
359 1179

"celovito informiranje".

In vendar izseljenci po širnem svetu pogrešamo "celovitost" v informiranju o stanju v domovini, kjer naj bi bilo celo po ustih predsednika Matice samega ob zadnjem obisku med nami vse lepo in prav ter "nobene nevarnosti za slovenski jezik". Pa tudi domovina dobiva preko Matice kaj pristranska poročila o delovanju izseljenskih skupin. Kulturna dejavnost verskih središč ni zlepa omenjena, redno je prezrta zlasti celotna povojna argentinska skupnost ter njena kulturna dejavnost, pa četudi sega v sam vrh kulturne ustvarjalnosti v slovenskem zdomstvu. Kadar bo informiranje Matice res "celovito", bodo tudi odnosi med njo in izseljenstvom bolj iskreni in plodoviti. Do takrat pa bo Matica upravičeno veljala za "podaljšano roko režima", ki je po zadnji vojni tisoče Slovencev pognal po svetu . . .

TUDI Zvezo društev nekadilcev Slovenije je dobila naša rodna domovina. Ustanovljena je bila letos 16. aprila v Ljubljani, ko so se sestali predstavniki tovrstnih društev in tudi na splošno osebe, ki so proti kajenju. Nekaj posameznih društev že nekaj časa deluje v raznih krajih Slovenije. Po zgledu Zveze društev za varstvo okolja se bo Zveza nekadilcev trudila nastopati proti nikotinski razvadi, ki tako zelo kuži zrak.

Nikjer še nisem zasledil kake statistike, če število kadilcev v Sloveniji pada. Ob poročilu o Zvezi nekadilcev bi sklepal, da jih je le vedno manj.

SICER tudi pri nas stalno rastejo cene, a Slovenija nas vsekakor prehiti s svojimi rekordi pri podražitvah. Marec je bil za skoraj deset odstotkov dražji od februarja in če se bo tako nadaljevalo, bo prišlo v letu dni do 110-odstotnega zvišanja. Podražila so se običutno zdravila, kulturne storitve, meso, mleko, kmetijsko orodje, ribe, osebne storitve, elektrika, vozila . . . Tudi primerjave so kaj zanimive. V enem letu se je npr. stanarina zvišala za povprečno 181 odstotkov, pohoštvo pa kar za 180 odstotkov. Na spodnjem koncu podražitvene lestvice so med drugim tekoča goriva, ki so se podražila "samo" za 46,4 odstotka.

MOLITEV V SVETEM PISMU

ODPUŠČANJE DA PROSTO POT MOLITVI

POGOVARJALA sva se na nekem križišču lanskega leta. Po prikazu temačnosti zadnjih dni je spregovorila o svoji molitvi:

Napraviti bi morala sociološko razpravo o vernosti pri nas. To je tisto 'za stare mamice', sem razmišljala sama pri sebi. Moja stara mama menda zahaja tja, v cerkev. Zakaj si ne bi tega enkrat pobljže ogledala, me je prešinilo.

V cerkvi sem. Morda prvič — ne spominjam se . . . V mrakobnost, ki me je objela, se je izpred oltarja izlivalo nekaj svetlobe. Tam je sivolas duhovnik bral iz knjige. Tako je, kot sem pričakovala: le nekaj starih ženic v klopeh. Temu pravijo maša. Nekdo tam spredaj je pozvonil in ženice so zdrsnile na kolena. Ko je duhovnik povabil k molitvi, so vsi vstali in začeli: 'Oče naš, ki si v nebesih . . .' Ne! — sem hotela zakričati. Topa bolečina v glavi me je dvignila in že sem bežala iz cerkve. Hotelo me je raztrgati. Zagorelo je v meni in žgalo vse do kosti.

To pa ni bil konec. Še sem se vračala med tiste molčeče klopi. Zdaj sem vztrajala do konca, čeprav mi je ob tistih besedah razbijalo v glavi, da so zobje zagrizli v ustnico.

Še danes ne morem povsem sprejeti te molitve. Včasih zaslišim, da besede prihajajo tudi iz mojih ust, toda srce se tesnobno stiska nekje zadaj. Kako rada bi rekla: 'Oče naš . . .', pa se bojim . . .

Kasneje sem razmišljal o tesnobi in stiski, ki je dušila njeno molitev. Želela se je pogovarjati z nekom, ki mu v življenju še ni našla mesta.

Pred dva tisoč leti bi bilo bolj preprosto: počakal bi na cestnem ovinku ali pa splezal na smokvo, ki razteza svoje veje nad cesto in bi gledal, kdaj pride Nazarečan mimo. Morda bi danes lahko nagovorila njegovega Očeta na tale način: Oče naš, če si, si tudi moj Oče . . .

Marsikdo bi lahko pripovedoval o podobnih iz-

kušnjah na poti iskanja Boga. In mi? Boga imamo. Ali z njim tudi živimo? Če naša molitev ni le mehanično ponavljanje obrazcev, bi moralo tudi nas kdaj pa kdaj "stisniti" v grlu. Bi upali vsak trenutek iskreno pogledati svojemu Očetu v obraz? In ker pravimo: Oče "naš", bi se morali vprašati, kako je z našimi bližnjimi. Ali jih res iskreno vključujemo v molitev?

Pred molitvijo moramo preveriti naše odnose z Bogom in bližnjim. Ali ni morda potrebno prej doseči poravnano, spravo ali odpuščanje? Tako odstranimo vse tisto, kar moti pogovor z Bogom.

+ + +

Zakaj je potrebna sprava z Bogom? Mar nismo delo njegovih rok? Prošnja očenaša "in odpusti nam naše dolge" — naše grehe, predpostavlja, da je vsak od nas kriv. Kje je vzrok za to?

Čeprav je potegnjena črta med dobrim in zlom, se vsak od nas svobodno odloča. Kdo se lahko pohvali s tem, da njegove odločitve nikoli ne prizadenejo njegova samega, bližnjega ali Boga? Naše molitveno srečanje z Bogom nas prisili, da priznamo svojo negobljenost, svojo majhnost. Če pa ostanemo zakrknjeni in tega ne storimo, to sploh ni pravo srečanje, ker nam ne prinaša sreče, ampak prokletstvo.

Kristusova prilika o cestninarju in farizeju (Prim. Lk 18, 9 — 14) nam nazorno prikaže, kakšno molitev Bog sprejema. Oba sta se odpravila molit v tempelj. Izbrala sta si različni mesti: farizej se je postavil spredaj, cestninar je ostal daleč zadaj. Farizej je pričel o svoji pravičnosti; to dokazuje z opravljanjem pobožnih vaj, s postom in dajanjem desetine. Zahva-

Božja beseda

ČE prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj proti tebi, pusti dar pred oltarjem, pojdi in se spravi z bratom, potem pa pridi in daruj svoj dar.

Mt 5, 23 — 24

IN ko vstanete k molitvi, odpustite, če imate kaj proti komu, da vam ne preči vaš Oče, ki je v nebesih, odpusti vaše pregreške.

Mr 11, 25

ljuje se Bogu, da ni tak kot so drugi ljudje: grabežljivci, krivičniki, prešuštniki ali kakor ta cestninar, ki je z njim v templju. Cestninar ve za svojo grešnost in jo tudi iskreno prizna. Njegove oči so obrnjene v tla in govori: "Bog, bodi milostljiv meni grešniku!" O tem drugem pravi evangelist, da je šel opravičen (spravljen z Bogom) na svoj dom, oni pa ne.

Bog ne gleda na krivdo pod pravnim vidikom. V svojem usmiljenju odpušča vsakomur, ki se skesan obrača k njemu, vendar ne brezpogojno. Očenaševa prošnja za odpuščanje ima tudi drugi del: ". . . kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom."

+ + +

Med ljudmi, s katerimi živimo, prihaja neprestano do napetosti, ki se jih komaj zavedamo. Ker se nas od časa do časa le dotakne občutek krivde, smo si poiskali najrazličnejše poti do sprave. Če se da, krivdo prevalido na druge ali na okoliščine. Če občutek krivde nekaj časa v sebi zatiramo, se vse skupaj pozabi. Včasih se da prepričati samega sebe, da končno verjameš v svojo nedolžnost. Lahko se tolažimo s tem, da je krivda le "občutek", drugi ima pa tako trdo kožo, da se ob krivdi sploh ni čutil prizadetega.

Šele evangelist nas spomni, da nismo izbrali prave rešitve: "In kadar vstanete k molitvi, odpustite, če imate kaj proti komu . . ." (Mr 11, 25). Če tega ne storimo, zapremo pot božjemu odpuščanju. Tudi Matej govori o bratovskem odpuščanju, ki je pogoj za Bogu prijetno daritev (prim. Mt 5, 23 — 26). To je temelj vsake sprave (tudi narodne).

Šele odpuščanje lahko obnovi odnose, ki jih je na-

čela krivda. Kaj rado pa se zgodi, da besedi "odpuščam" sledi "pozabiti pa ne morem". Če smo odpustili, očitka krivde ne smemo vedno znova vlačiti na dan. Pravo odpuščanje razoroži uničujočo moč krivde.

Jezus ni izrekel le zapovedi "spravi se z bratom" in "odpusti, če imaš kaj proti komu". Dal nam je tudi zgled odpuščanja. Grešniki, zavrženi in bolniki začutijo osrečujočo moč odpuščanja predno zakličejo: "Usmili se me!" Jezus jim odpušča vso njihovo preteklost.

Če bi bilo potrebno odpustiti le enkrat, bi se vsakdo izmed nas potrudil . . . Ker pa se krivde gmadijo druga na drugo, nam začne presedati. V takem primeru je Peter vprašal Jezusa, kolikokrat naj odpusti svojemu bratu, če ta greši zoper njega. Jezus izraz "do sedemdesetkrat sedemkrat" pomeni: vedno (prim. Mt 18, 21 — 22).

Tisti, ki prejmejo Jezusovo odpuščanje, so še posebej deležni njegove ljubezni. Z odpuščanjem Jezus vstopi v življenje posameznika in se mu da na razpolago, prisluhne njegovim potrebam.

Če že moramo nekomu odpustiti, nas to navadno oddalji od drugega. Jezusovo odpuščanje pa pomeni zbliznanje. Odpuščanje ne sme biti nekaj, kar vržemo bližnjemu pred noge, da se ga tako znebimo, ampak mora biti d a r .

Dostojevski v enem svojih romanov navede tale dvogovor:

"Če mu ne marate odpustiti, bo pa umrl brez te ga . . ."

"O, kar se mene tiče, jaz mu vse odpuščam; to mu lahko poveste."

"Tega ne smete tako razumeti, . . . gre za to, da bi bili tudi vi pripravljeni sprejeti njegovo odpuščanje."

Takrat, ko nekomu odpuščamo, se moramo pošteno vprašati o njegovi krivdi. Je krivda res samo na drugi strani; ali nisem morda tudi jaz kaj prispeval zraven? V takem primeru moramo pokazati pripravljenost za sprejem odpuščanja drugega. In če je medsebojno odpuščanje res dar, potem me še tesneje poveže z drugim; odpuščanje naju tudi prečiščuje.

Tako spravljeni z Bogom in našim bližnjim smemo vstati k molitvi. Šele za vsem tem bomo lahko iskreno molili: ". . . in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom . . ." Ob izgovorjavi te prošnje nas ne bo navdajala tesnoba, ampak gotovost in zaupanje v božje usmiljenje.

Zaman je odpirati grobove, če ne priznavamo majhnih vsakodnevnih krivic, ki jih storimo drug drugemu; Vsak dan znova poravnajmo medsebojne račune in nato darujmo svoj dar!

P. TONE

SVETA DRUŽINA

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave., W. Hindmarsh, S.A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S.A., 5007)
Telefon: (08) 46 9674

TUDI mesec maj nam je zapustil mnogo lepih spominov. Tako smo v res domačem razpoloženju praznovali na drugo majsko nedeljo **materinski dan**. Na ta dan se zbere več ljudi k maši kot običajno, eni iz verskih nagibov ob spominu na svojo mamo, drugi pa morda iz radovednosti, kaj bomo pripravili mamicam. Vsako leto je kaj drugače in po svoje zanimivo.

Letos je med mašo prepeval mladinski zbor, po maši pa so Kresevičeva Olivija, Selanov Marko, Ivančičev Filip in Julija pozdravili matere, spored pa je s svojim prijetnim glasom povezovala Rosemary Poklar. Za to leto smo za materi leta izbrali gospe **Ričo Valenčič** in **Ivo Kresevič**. Obe imata velike zasluge za naš misijon. Prva je po rodu celo Poljakinja, a lepo govori slovensko, a po zaslugi požrtvovalne mame tudi Valenčičevi tukaj rojeni otroci. Ko je bil med nami leta 1973 nadškof Šuštar in je birmoval, so prav Valenčičevi trojčki edini znali odgovoriti v slovenščini. Pa tudi Kresevičevi že vsa leta veliko pomagajo, saj je Danilo že vrsto let predsednik odbora našega verskega središča.

V dvoranici so mladi pod vodstvom Ivančičeve Slave pripravili materam in seveda ostalim prijetno zausko. Vsem, ki so kakorkoli pomagali k lepemu in doživetemu dnevu, iskren Bog plačaj!

Na šesto velikonočno nedeljo smo se slovenski rojaki v Adelaidi, kot je navada že nekaj let, udeležili **marijanske procesije**. Letos je bilo še posebej pristrčno, kljub manjšemu številu vernikov, saj je bil ves ted moker in tudi tisto popoldne ni obetalo kaj boljšega. Vendar je Bog dal svoj blagoslov: prijetni sončni žarki so vse razveselili. Letos so tudi prvič dali v spored pozdrav vsem narodnostim v različnih jezikih, seveda tudi v slovenščini. Kot vedno, je to rada storila Rosemary Poklar. Lepo je bilo slišati v našem jeziku: "Dobrodošli na marijanski procesiji 1987!" Bog daj, da bi se še velikokrat zbrali k procesiji Mariji v čast!

Dne 23. maja je bil s krstom sprejet v našo skupnost **Aleksander Peter Brown**. Starši so Ana in Oliver Brown, botri pa Anton in Ana Zupančič ter Karol in

Steve Viney. Novokrščenec je vnuk znanih dobrotnikov našega misijona, Lojzeta in Ivanke Pungerčar. Mamelemu Petru želimo v življenju božje modrosti in zdravja!

Dne 15. maja je v Queen Elizabeth Hospitalu v Woodville umrla rojakinja **ANICA KUKIČ**, rojena 8. marca 1909 v Veliki Polani v Sloveniji. Dočakala je torej lepo starost, saj je bila že v 78 letu. Pogreb je bil 18. maja: maša zadušnica je bila v cerkvi sv. Patrika, vstajenja pa bo čakala na cheltenhamskem pokopališču, kjer počiva že mnogo naših rojakov. R. I. P.

In kaj bo novega v našem verskem središču v prihodnjih tednih? Dne 19. julija bo med nami salezijski duhovnik **g. Mirko Žerjav**, o katerem ste brali že v majskih Mislih. Ob desetih bo imel sveto mašo, po bogoslužju pa nas bo v dvoranici s svojo rokohitrsko umetnostjo spravil v dobro voljo in tudi v začudenje. Vsi ste iskreno vabljeni tako v cerkev kot tudi na prireditev!

V Milduri se bo g. Žerjav ustavil dne 16. julija, na poti proti Adelaidi. Najprej bo maša v farni cerkvi, nato pa zabavni večer s prireditvijo našega "čarodeja". Rojaki, povabite tudi hrvaške prijatelje!

Naslednji dan, v petek 17. julija, se bo g. Žerjav zadržal v Berriju. Ob petih popoldne bo slovenska maša v farni cerkvi, zatem pa v klubskih prostorih družabni večer z rokohitrsko predstavo. Vsi rojaki iz Berrija in okolice vabljeni!

Radijska oddaja v priredbi slovenskega verskega središča je vsako drugo in četrto sredo v mesecu zvečer ob 7.30 na valovih 5EBIFM etnične radijske postaje. Adelaidski rojaki, postanite redni poslušalci našega verskega radijskega programa!

P. JANEZ

S pametjo in resnico, s spretnostjo in voljo naposled lahko dosežemo vse; z lažjo in sovraštvo, z zvijačo in grobstvo konec koncev ne dosežemo prav ničesar. /Golo Mann/

Premakljivi svečnik

(10.)

ŽUPNIK že zaradi starosti, kaplan pa zaradi težkih misli ni mogel zaspati. V mislih je preromal svoje, ne sicer še dolgo, toda notranje vendarle bogato življenje, čeprav se bogastva v sebi ni zavedal.

Doma je bil v odročni vasi, ki je štela nekaj desetih števil. Tudi njihova hiša, skromna in majhna, je bila bolj na odročnem kraju.

“Gospod, vse je tvoja milost. Naša uboga bajta v senci mogočne češnje, naša okolica s tremi sosedi in gozd na dosegu roke, kamor smo zdrveli otroci ob vsaki priložnosti, da smo se svobodno nadirjali, nakričali, natulili in se zopet vrnil v svoj dom, vedno skupaj vseh nas pet, trije bratje, jaz najmlajši med njimi in dve sestri, ta dva blesteča bisera, vedno nasmejani, vedno čebeljajoči kakor studenček bistri in čisti.

Ob nas pa kakor hrib nad našo vasjo močan oče, dober in skrben, vedno pripravljen za šalo, za igro z nami in za odgovor na tisoč naših otroških vprašanj. Pet se nas je lotilo njegove noge, na kateri je stal, pa je nismo mogli premakniti, čeprav smo stekali in se potili od napa, ata je stal kakor nepremagljiv silak in se ni premaknil niti za centimeter, niti za najmanjši prst naše Barice, ki je najmlajša med nami.

In med nami naša mama, dobra kot nedeljska potica in lepa v svoji nazaj zavezani ruti, z lasmi kakor svilena kodelja in kakor plavica v pšenici jasnih modrih oči, zasanjanih in nekoliko zaskrbljenih.

Kakšna milost je bila, Gospod, ko smo skupaj jedli. Kako je bilo vse dobro, kar je prišlo na mizo, tako dobro, da nikoli ni šlo nič z mize, kar je na mizo prišlo, vse smo pospravili, čeprav so nam trebuščki bili kakor boben, toda kar je mama razdelila, smo pojedli.

Morda je bila največkrat moja milost, Gospod, ko smo skupaj molili. To je bil čas, ko smo našli svoj mir, ko smo odkrivali sami sebe in drug drugega, ko je v nas prodiral občutek tvoje svete bližine, ko smo čutili, da si med nami, da ljubiš našega ata in mamo in ju povezuješ med seboj in z nami z najnežnejšimi vezmi prijateljstva in ljubezni. To so bili trenutki, ko smo bili nekoliko privzdignjeni od tal od svečane tišine v nas, ko so naša usta izgovarjala besede molitve, sedem ust hkra-ti, sedem src in jezikov v soglasju med seboj, saj smo čutili, kako nas ovija tvoja sveta moč, kako se preliva v nas sijaj tvojih svetih nebes in kako v naše duše curlja sladkost tvoje in medsebojne bližine.

To je bila tvoja milost, kajti takrat sem se naučil moliti, takrat sem prvič začutil, kako je živeti s teboj v prijateljstvu osrečujoče, polno, dokončno in nepreklicno.

O ta naš mali zbor sedmih molilcev, v katerem je očetov globoki in

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE “MISLI”:

\$90.— L. & M. Martin; \$50.— Elizabeta Kovačič (v spomin pokojnemu možu Francu); \$38.— L. & M. Klemen; \$20.— Stanislava Horg; \$16.— Julka Smole, Lojzka Feguš; \$14.— Ivan Horvat, Franc Bubnič, Helen Van de Laak, Irena Grassmayr, Mirko Cuderman, Ana Kustec, Kristina Radesich; \$12.— Adolf Marcen, Viktor Čuček, Roman Zrim, Jože Kapušin; \$10.— Anica Smrdel; \$9.— Anton Šajn; \$8.— Alojz Jakša; \$6.— Franc Žužek, John Stajanko; \$4.— Rožica Pirc, Helena Breg, Karl Meže, Štefanija Šorec, Anica Kalc, Matilda Vrh, Olga Mezinec, Marija Velišček, Emil Pantner, Helena Popovič, Silvester Mugerli, Dorica Slavec, Ana Kustec, Rikarda Koloini, Matt Cestnik, Sonja Fon; \$3.40 Štefan Plej; \$2.— Peter Bizjan, Ivanka Zec, Ivan Harej, Angela Cesar, Jožef Čuk, Jože Rakar, N. N., Milka Mikac; \$1.— Silva Jereb, Anton Markočič, Vilko Žumer, Antonija Sankovič, Stana Hervatin.

NAŠIM POSINOVLJENIM
AFRIŠKIM MISIJONARJEM:

\$268.90 polovica letošnje postne nabirke po družinskih šparovčkih; \$100.— N. N. (Vic.); \$35.— Anton Šajn; \$30.— druž. Mirko Cuderman; \$10.— Ana Kustec, Tinka Urh (namesto cvetja na grob ob pogrebu Antona Berkopca).

VSEM DOBROTNIKOM
BOG STOTERO POVRNI!

TRINAJSTI

MLADINSKI KONCERT

v priredbi slovenskih verskih središč bo letos v MELBOURNU, v cerkveni dvorani v Kew. Zaradi različnega časa šolskih počitnic smo izbrali za datum koncerta SOBOTO 3. OKTOBRA, ki ustreza tudi udeležencem iz drugih zveznih držav.

K sodelovanju vabimo posamezne mladince, kakor tudi mladinske vokalne, instrumentalne in druge umetniške skupine. Starost nastopajočih naj bo od 13. do 19. leta. V skupini je kak posameznik lahko mlajši ali starejši, kakor tudi posameznik, ki ni slovenskega rodu.

Nastop posameznika ali skupine naj ne bo daljši od desetih minut in obsegati sme od ene do treh točk. Pesmi naj bodo slovenske, lahko pa je ena v drugem jeziku.

Prijave za nastop sprejemajo vsa tri verska središča. Poslužite se najbližjega, ali pa pišite naravnost na melbournsko versko središče, ki ima pri letošnjem koncertu glavno skrb.

Prijava naj obsega:

a) ime skupine, imena in starost nastopajočih, kratko predstavitev skupine (nastanek, namen in njeno delo) ter instrumentalno zasedbo.

b) naslov glasbene točke, ime avtorja, čas izvajanja.

Upamo in želimo, da bo tudi letošnji koncert lepo uspel ter prabil veliko slovenske mladine na prijetno domače srečanje.

Slovenska verska središča
Avstralije

trdni glas dajal podlago, da se je nanj naslonil materin baržunasto temni in mehki alt. Okrog teh dveh osnovnih glasov so se kakor bršljan ovijali otroški glasovi, deški mehki in visoki ter nekoliko rezka in izsiljujoča drobna glaska naših sestric.

Vse to se je prepletalo med seboj, se prelivalo, ko je izstopil zdaj ta, zdaj oni, vsi pa v medsebojnem soglasju in enakomernem ritmu, kar je izražala že drža naših rok in teles, ko je oče nekoliko sklonjen naprej trdno in nepremično sedel, mati pa je največkrat klečala, le ko je bila preveč utrujena, je rekla: Danes ne morem. Preveč me vse boli. Saj dobri Bog to ve. Le kako ne bi vedel, ko pa sta z atom garala od jutra do večera, da bi vse delo opravila lepo, da bi polje obrodilo in bi bil vsak dan kruh na mizi. Nam so roke kdaj kdaj omahnile, pa jih je mati vzela med svoje dobre tople dlani in jim zopet vlila moč, da smo jih še dalje držali sklenjene. Kakšna milost imeti tak dom!

Tvoja milost je bila, Gospod, tudi takrat, ko nam je poginila naša najlepša krava. Preveč se je najedla detelje in preden smo našli živino-zdravnika, je bila Liska mrtva. K temu je prišla še huda suša tistega leta in potreba, da bi streho prekrili, ker je začela na več krajih puščati.

Takrat je ata nekega večera po večerni molitvi rekel:

'Otroci, zdaj moramo vzdržati. To zimo moramo spraviti nekako skoz. Kajne, da nam ne bo nič, če bo krompir nekoliko manj zabeljen in če bomo namesto mlečnega jedli prežgano? Na spomlad pa bom šel v Avstrijo, da nekaj prislužim. Potem si bomo kupili kravo, popravili streho, da nam ne bo curljalo na nos, ko bomo spali. Bo tako prav?'

Vsi smo onemeli in čutili, kako se okrog našega doma plazi nekaj hudega, nekaj nevarnega. Nobeden ni rekel niti besedice. Vedeli smo, če je oče tako odločil, mora tako biti, ker druge rešitve ni. Samo najmlajša, Barica, je planila k njemu in se ga med jokom oklenila: 'Ne smeš iti, ata, ne smeš!' – 'Ne jokaj, moja mala, saj ne pojdem še danes. Prej bo še sneg in božič in dolga dolga zima, potem šele.' Ona pa je kar naprej klicala: 'Tudi takrat ne, ne smeš nas pustiti same!'

Zimo smo pretolkli. In niti ne tako težko. Kaj pa nam je bilo, če je na žgancih bilo nekaj manj ocvirkov in če so kosi kruha bili nekoliko tanjši? Imeli smo še krompir in zelje in fižol in toliko drugega, kar je kruhu dodala tvoja ljubezniva skrb, Gospod.

Tvoja milost je bila tudi, kar smo pretrpeli tisto pomlad. Kako bi radi raztegnili dneve do atovega odhoda, podaljšali noči do neskončnosti, samo da slišimo njegovo dihanje, toda prišel je dan, ko je mama začela zlagati v kovček očetovo perilo. Videl sem, kako je vsak kos ljubeče in nežno pogladila, vmes pa si skrivaj obrisala solzo, da je mi otroci ne bi opazili. Le kaj si mislila, mama, da bi mogla skriti pred nami, ko smo hodili takrat molče drug mimo drugega in nobeden ni upal izgovoriti glasne besede. Ko smo tisti zadnji večer jokaje izgovarjali besede molitve, nas je moral oče spodbujati in je molil na videz s svojim vsakdanjim glasom, toda na njegovem dnu smo čutili prav tako stisko in žalost, kakor je bilo polno naše ubogo otroško srce.

Vseh pet je spremilo očeta skupaj z mamo naslednji dan na železniško postajo. Najmlajšo je ata skoraj vso pot nesel, da se ne bi utrudila. Slovo je bilo strašno. Dvanajst rok se je oklepalo očeta in ga vleklo na-

zaj, ko bi moral stopiti v vlak, nazadnje pa so naše roke le morale popustiti, čeprav se nam je srce ob tem trgalo na dvoje. In oče se je odpeljal nekam daleč daleč.

Naš dom je bil nekaj časa mrtvašnica, brez smeha, brez kričanja, brez čebljanja. Kakor sence smo hodili drug mimo drugega in nobeden ni spregovoril glasne besede. Žalost je prva premagala Barica. Bog ve, česa se je razveselila in glasno zavriskala, da smo pritekli skupaj. Najprej smo začeli govoriti drug z drugim, kakor da se tega sramujemo, potem pa vedno bolj sproščeno.

Najbolj smo očeta pogrešali pri mizi in pri večerni molitvi. Manjkal je njegov temni glas in otroški glasovi so se zdaj ovijali samo še materinega, ki je naše podpiral, dvigal, da niso omagali.

Tako je bilo vsako pomlad. Težko slovo in jeseni veselo svidenje. Potem pa je oče, menda po štirih letih odhajanja, nekega večera rekel:

“Otroci, mislim, da bo zdaj dovolj. Kravo smo kupili, hišo smo prekrili s strešniki, ki sicer naše hiše ne pokrivajo tako dobro, kakor jo je prej slama, toda trajnejši so in predvsem veliko bolj varna je hiša pred ognjem. Tudi obleke imamo kar precej in nam je ne bo kmalu zmanjkalo, zato mislim, da bom ostal zdaj doma in ne bom več šel v Avstrijo.”

Kakšno veselje je nastalo v hiši, kakšno varno, brezskrbno veselje, to veš najbolj ti, Gospod, saj si bil pri vsem zdrav in si se z nami žalostil in z nami radoval!

Zdaj je bil svet zopet vedno ves samo v soncu brez oblakov in srečen sem bil doma, srečen v šoli, kjer sem se zlahka učil, srečen pri verouku, pri katerem me je katehet včasih dolgo držal v svojih prodirnih očeh in mi nekoč na skrivaj, ko sva bila sama, rekel:

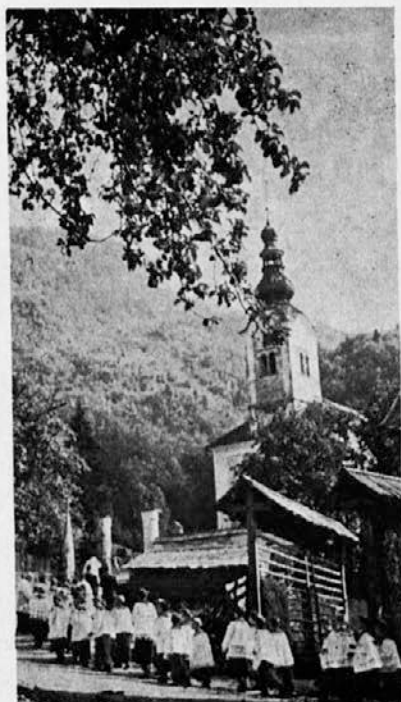
“Zdravko, ti bi bil morda dober duhovnik. Misliš kdaj na to?”

Postal sem rdeč, kakor da me je zalotil v moji največji skrivnosti. Od kdaj smo se že doma igrali mašo in krst in pogreb in spovedovali drug drugega! Vedno je nanoslo tako, ali pa sem izsilil, da sem bil duhovnik največkrat jaz. Čeprav je bila samo igra, sem vedno pristopil s svetim strahom, se križal, trkal na prsi in izgovarjal meni in vsem nerazumljive besede. Obhajali smo se z lepo izrezljanim belim papirjem, ki smo ga potem močili v ustih tako dolgo, da smo ga lahko pogoltnili, kajti izpljuniti ali prežvečiti bi ga bilo greh, čeprav smo prav dobro vedeli, da je samo nadomestek in ni niti hostija, kaj šele Kristusovo telo. Toda že znamenje nam je bilo sveto.

Rasli smo in se naenkrat potegnili kvišku kakor lučnik na trdem zemljišču. Delali smo pridno in složno in nobeden izmed nas se ne bi drznil bremena preložiti na druga ramena.

Tedaj pa nas je oče nekega dne zbral, ko je bila mama nekje zunaj in nam rekel:

“Otroci, zdaj ste že veliki. Zdaj morate bolj pomagati svoji materi, kajti naša mama ne more več toliko, je bolna.” Tu se mu je glas prelomil in začutili smo grobo, trgajočo bolečino v njegovem glasu. Pa nas še ni pretreslo, ni nam še prišlo v zavest, kaj je ata pravzaprav rekel. Mama da je bolna? Saj vendar ne leži. Hodi in dela kakor vedno. Nekoliko bolj trudne so njene kretnje, to je res in oči so se začuda pogubile. Toda to menda ni bolezen.

Telova procesija v slovenski vasi

SLOVENIJA V SVETU

*SLOVENIJA, zapojmo ti
iz polnega srca,
naj pesem naša zadoni
prek zemlje do nebal
Slovenija, naš skupni dom
med biseri svetá,
z lepoto te obdal je Bog
od morja do gorá.*

*Slovenija, moj dom brez mej,
ker nosim te s seboj!
Kjer rod je moj – kjer sin je tvoji,
tam si, Slovenija!*

*Slovenija, Slovenija,
si naša skupna vez,
ker vsak rojak ohranja te
v srcu kakor kres.
Ta kres se širi v daljni svet,
nikjer mu ni mejá,
zatona tvoji zarji ni,
mati Slovenija!*

Slovenija, moj dom brez mej . . .

*Moj narod — svobodnjakov rod
si kneze voli sam,
mučencev je, junakov plod,
ki ne boji se ran.
Iz tisočletnih korenin
poganja naša rast.
Resnico ljubimo in mir,
svobodo, vero, čast!*

Slovenija, moj dom brez mej . . .

*V mogočnem zboru narodov
slovenski glas zveni:
zahtevamo nov, boljši svet,
kjer bratje bomo vsil
Po zemlji vsej slovenski rod
ustvarja in gradi
z naporom uma, svojih rok
človeštvu srečne dni.*

Slovenija, moj dom brez mej . . .

*Slovenska pesem, delo, kri,
tribarvni prapor naš,
na modrem polju zvezde tri
— ponosno nam vihraš!
Slovenijo, slovenski rod
Bog večni čuva naj
pred zмотo in sovražnikom
sedaj in vekomaj!*

Slovenija, moj dom brez mej . . .

DR. MARKO KREMŽAR
/Argentina/
Uglasbil: Jože Osana

O Gospod, ti veš, kaj se je takrat ob tej očetovi besedi naselilo med nas. Koliko nemira, koliko nepremagljivega strahu, koliko bridke skrbi in žalosti. Kako smo vsi pazili, da mami ne bi bilo treba česa težjega dvigniti. Najbolj čuječ pa je bil najstarejši, ki je izmed nas vseh menda imel mamo najbolj rad, pa je to skrival in tega ne bi pokazal za noben denar na svetu. Kako je bil stalno na preži, kakor najbolj zvest pes ne more biti bolj, in je takoj priskočil, odrinil vse druge in mami pomagal. Vsak večer smo se otroci posebej zbrali in dolgo molili za mamino zdravje, ne da bi prav vedeli, kaj ji pravzaprav je.

Mama pa je po dolgem oklevanju vendarle morala v bolnišnico. Mama je bolna na prsih, nam je rekel oče, ko se je sam vrnil iz mesta.

“Na pljučih?” sem vprašal v en glas.

“Ne na pljučih, na levi dojki.”

Starejša dva sta razumela, kaj to pomeni in sta planila v jok. Oče ju je skušal tolažiti:

“Naj vam povem, kaj je rekel zdravnik. Pravi, da ima še veliko upanja, ker bolezen še ni napredovala. Mamo bodo operirali, potem bo zopet vse dobro. Mi bomo pa veliko molili za mamo. Vse njeno delo, ki ga ni bilo malo, bomo mi opravili.”

Moj Bog, koliko smo zanjo premolili! Pa ne zaman, kakor noben pogovor s teboj ne more biti zaman. Kakor smo nekoč pri večerni molitvi dodajali očenaše za očeta vsak s svojim namenom, da se ne bi pri delu ponesrečil, da ga ne bi kaj povozilo, da se ne bi prehladil in podobno, in je Barica še dodala, ko je slišala, da je sosed padel s senenege voza in se nekaj poškodoval: da ata ne bi padel z voza senenega, — le kako nekje sredi velikega mesta, kjer pač ni senenih voz; tako smo zdaj dodajali prošnje in očenaše za mamo.

Naša mama se je vrnila in počasi ozdravela. Še in še je morala na preglede, toda vedno bolj poredkoma, kajti bolezen se po tvoji milosti, Gospod, ni več ponovila.

/Nadaljevanje prihodnjič/

Ne oddaljujmo se od preteklosti! Ne dovoljujmo, da bi nam jo iztrgali iz duše! Saj je to vsebina naše identitete tudi dandanašnji! Hočemo, da naša mladina zve za vso resnico o zgodovini lastnega naroda. Dediščina poljske kulture mora biti brez stranpoti posredovana novim rodovom Poljakov! Vsak narod živi od resnice o samem sebi. Pravico ima do te resnice. Predvsem pa ima pravico pričakovati, da mu jo bodo posredovali oni, ki vodijo predšolske, šolske in vseučiliške institucije. To je jedro naše molitve za domovino, ki jo črpamo iz vse naše preteklosti. Bodočnosti ni mogoče graditi drugače kot na taki podlagi. Ni mogoče oblikovati duše mladega Poljaka, če je izruvana iz teh globokih tisočletnih tal. Saj bi ne vedela več, kaj je, in bi postala plen lastne šibkosti. Šibkosti pa je veliko. Trepetamo ob misli na našo bodočnost, ko vidimo, kako so si razne naše šibkosti pridobile domovinsko pravico. Neštevilne so včasih in nepopravljive.

To so besede poljskega kardinala Karola Wojtyła svojemu narodu, preden je bil izvoljen za papeža Janeza Pavla II. Se iz njih tudi mi lahko kaj naučimo?

Ljubljana je bila polna mladih vernikov, ki so se z vseh koncev sveta zbrali okrog brata Rogerja iz Taizeja.

Velika cerkev svetega Frančiška v Šiški je mogla sprejeti k bratskemu srečanju le del zbrane mladine.

Postaja na romanju zaupanja in sprave

DANAŠNJA Evropa, ki jo nekateri že primerjajo razpadajočemu rimskemu imperiju, je načeta. Lestvica vrednot, ki je ohranjala njeno vitalnost, je razmajana. Duhovni onesnaženosti se pridružujejo zastrupljene reke in umirajoči gozdovi.

Takšne razmere so narekovale potrebo, da evropske Cerkvene pokrajine iščejo skupno pot za prenovo Evrope. Celina, ki je izrinila Boga iz javnega življenja, je potrebna nove evangelizacije, ali kakor je dejal papež Pavel VI.: "Evropi moramo vrniti krščansko dušo!"

Svetli žarek na poti tega prizadevanja je gotovo tudi letošnje majsko molitveno srečanje v Ljubljani – postaja na romanju zaupanja in sprave. V skupni molitvi je nad 5000 mladih iz pestre palete narodov zaželelo "postarani in razdeljeni Evropi prihodnost z več ljubezni".

Brat Roger iz Taizeja je v treh meditacijah skupaj z mladimi razmišljal o pristnosti Vstalega Kristusa v nas: On je vse od Vstajenja naprej ob strani vsakemu človeku brez izjeme. On je vedno z menoj, le da jaz

nisem vedno z njim. Lahko se zgodi, da Kristusa kdaj pozabimo, vendar odkrijemo, da nas on nikdar ne preneha ljubiti. Vsak trenutek nam v občestvu Cerkve odpušča in nam daje možnost sprave. Spričo dolgih preizkušenj, ki jih Evropa doživlja, smo vsi povabljeni, da bi se v svoji notranjosti pripravili na prenovo moči, da bi se tako v nas rodilo zaupanje v Boga in se znova in znova rojevalo. V nas je Sveti Duh, ogenj Vstalega Kristusa gori v nas. Ta ogenj pa nikdar ne ugasne, tudi takrat ne, ko ga ne čutimo. Da bi raslo zaupanje v svetu, je treba tvojega življenja in življenja mnogih. Mar si boš privoščil počitek, dokler ne boš našel mesta, kjer se odpočije tvoje srce?

Ob koncu tega mednarodnega srečanja mladine v Ljubljani se je Ben, petindvajsetletni avstralski študent, takole zahvalil svojim gostiteljem: "Hvaležen sem družinam, ki so nas, utrujene od dolge poti, tako lepo sprejele. Vaša gostoljubnost je res nepozabna, vedno se vas bom spominjal s hvaležnostjo v srcu."

P. TONE

Sr. RAFAEL

Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,

Fr. Ciril Božič, O. F. M.,

St. Raphael's Slovene Mission,

313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160

(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)

Telefon: (02) 637 7147

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne

St. Raphael's Convent,

311 Merrylands Rd., Merrylands, N. S. W., 2160

Telefon: (02) 682 5478

Tokrat objavljamo spored obiska salezijanskega misijonarja g. **MIRKA ŽERJAVA**:

MERRYLANDS – V slovenski cerkvi sv. Rafaela v Sydneyu bo imel g. Žerjav štiridnevni misijon in sicer v četrtek, petek, soboto in nedeljo, 30. in 31. julija ter 1. in 2. avgusta. Prve tri dni bo sveta maša z misijonskim govorom zvečer ob sedmih, v nedeljo pa bo združena z običajno mašo ob pol desetih. Vselej bo pred mašo prilika za sveto spoved. Izrabite čas obiska!

Po maši na nedeljo 2. avgusta bo v cerkveni dvorani našega verskega središča rokohitska predstava našega gosta g. Žerjava. Pridite, ne bo vam žal!

FIGTREE - WOLLONGONG – G. Žerjav bo imel misijonski govor in sveto mašo v slovenski cerkvi Vseh svetih v nedeljo 2. avgusta ob petih popoldne. Pred mašo bo prilika za sveto spoved. – Po bogoslužju bo v dvorani rokohitska predstava g. Žerjava.

BRISBANE – Misijonski govor s sveto mašo bosta v cerkvi Matere božje, South Brisbane, v soboto 8. avgusta, ob petih popoldne. Pred mašo bo prilika za zakrament sprave. – Naslednji dan, na nedeljo 9. avgusta, bo imel g. misijonar službo božjo ob dveh popoldne na slovenskem hribčku v Cornubia, če se bo seveda odbor "Planinke" strinjal s tem predlogom.

CANBERRA – G. Žerjav bo maševal in pridigal za canberrske rojake na našem običajnem mestu, v farni cerkvi v Red Hillu, in sicer v nedeljo 16. avgusta ob pol enajstih dopoldne. Zelo verjetno bo maša tudi na predvečer, ko je zapovedan praznik Marijinega vnebovzeta. Točno obvestilo, zlasti o morebitni predstavi, bodo tamkajšnji rojaki zvedeli pravočasno.

Tudi spored za **WAGGO-WAGGO** in **NEWCASTLE** bo objavljen kasneje.

ZAKRAMENT SPRAVE – Kot že prej večkrat omenjeno, bo povsod, kjer bo imel g. Žerjav sveto mašo in govore, vernikom tudi radevolje na razpolago za sveto spoved. Izrabite to priliko njegovega obiska! Kdor bi želel, se bo lahko z njim v spovednici ali izven nje lepo domače pogovoril o osebnih problemih in težavah, zlasti seveda zadev na duhovnem polju.

G. ŽERJAV bo kot priznani rokohitrec, ki je že neštetokrat zabaval občinstvo s svojo "čarodejno" umetnostjo, tudi našim društvom in klubom po Avstraliji na razpolago za rokohitske predstave. Glede tega se obrnite na naša verska središča.

PROJECT COMPASSION, postna dobrodelna akcija, je letos prinesla znesek 760.– dolarjev. Hvala vsem, ki ste sodelovali in prispevali v ta dober namen s tem, da ste se pritrgovali pri hrani, pijači, kajenju, zabavah in na druge načine. Nabirko smo poslali na Australian Catholic Relief organizacijo, ki ta denar pošilja najbolj revnim deželam v Aziji in drugod.

Ta naša letošnja nabirka je manjša kot je bila prejšnja leta. Tudi tu se pozna inflacija.

MATERINSKI DAN smo praznovali tudi letos v našem verskem središču. Že pri maši smo se spomnili vseh živih in pokojnih mamic. Pri vходу v cerkev so mladinci pripeli materam nagelj, ob vходу v dvorano pa so jih počastili očetje s sladko kapljico. V sporedu v čast materam so nastopili: mladinski pevski zbor "Zarja", otroci Slomškove sobotne šole z recitacijami, orgelskimi skladbami in igrico "Muca copatarica", ter moški zbor S. D. S. Po sporedu so očetje postregli udeležencem z izvrstno pripravljenimi jedili.

NAŠA POKOJNA

V ponedeljek 11. maja letos je na svojem domu v Berali, N. S. W., umrl **STANKO GRUNTAR**. Rojen je bil 20. decembra 1916 v kraju Bruck-Salzburg v Avstriji kot sin Antona in Kristine r. Cenčič. Starši so bili po rodu iz Sedla, v času Stankovega rojstva pa je ži-

Pestro in živo
je bilo na odru
naše dvorane
ob proslavljanju
letošnjega
Materinskega dne

vela družina v Avstriji, kjer je bil oče na začasnem delu. Pokojnik je prišel v Avstralijo v avgustu 1950 na ladji "Fairsea". V marcu 1953 se je v Sydneyu (pri Sv. Frančišku v Paddingtonu) poročil z Marijo Filipič, doma iz Stanovišča. Poleg nje zdaj zapušča tudi že odraslo hčerko Kristino. Stanko je bil zaposlen v tovarni gume – "Goodyear" – v Auburnu, pozneje pa pri Gas Co. v Concordu, a končno do upokojitve pri Sunbeam v Campsie. Že pred desetimi leti je utrpel srčni napad, a se je kmalu pozdravil. Zadnje čase je sicer bolehal tudi za sladkorno boleznijo, vendar se je slabo počutil le en teden pred smrtjo. Rad je redno prihajal v našo cerkev in tudi svete maše je pogosto naročal za svoje pokojne in za duše v vicah. Vsi ti so se gotovo ob njegovi smrti izkazali hvaležni in mu izprosili skrajšanje očiščevanja v vicah, če ga je bil potreben. – Pokojni Stanko zapušča poleg žene in hčerke tudi sestro Zorko por. Volpari, ki živi z družino v Milanu v Italiji. – Pogrebno mašo smo imeli v sredo 13. maja, nato smo spremili zemske ostanke na slovenski del pokopališča Rookwood (stari del), kjer je dobil Stanko grob v bližini pokojnega brata Antona.

Dne 19. maja pa je v Maitlandu v bolnišnici umrl FRANC KOVAČIČ. Rojen je bil v Popovcih pri Ptujju 22. septembra 1925 kot sin Jurija in Rozalije r. Golc. Leta 1947 se je v Grazu v Avstriji poročil z Elizabeto Mužek, doma iz Tržiča pri Ptujju. V Avstralijo sta emigrirala leta 1950. Prav od svojega prvega avstralskega naslova (Camp Greta) sta bila naročnika "Misli". Zdaj je družina že vrsto let živela v Branxtonu, N. S. W., kjer sta vodila prodajalno alkoholnih pijač. – Pogrebna maša za pokojnim Francem je bila v cerkvi sv. Brigite, Branxton, pokopan pa je bil na tamkajšnjem pokopališču ob

cerkvi. Poleg žene zapušča sina Franca, ki je poročen z Lindy Cornwell, ter hčerko Elizabeto, poročeno v Robertom Kennedyjem.

Iskreno sožalje sorodnikom obeh pokojnih, ki naj se ju spomnimo v svojih molitvah. In zahvala vsem, ki so nam posredovali gornje podatke.

KRSTI

Nikki Ciampa, Bossley Park, N. S. W. Oče Tony, mati Suzana r. Mesarič. Botra sta bila Joe in Kim Ciampa. – Merrylands, 16. maja 1987.

Ana Marija Atelj, Bossley Park, N. S. W. Oče Andjelko, mati Neda r. Kardum. Botrovala sta Boris in Mira Skara. – Merrylands, 30. maja 1987.

Janez Filip Picelj, Norman Park, Qld. Oče Janez, mati Marjana r. Breznikar. Botra sta bila Franc in Helen Pavlin – South Brisbane, 30. maja 1987.

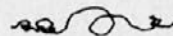
Naše čestitke!

POROKA

Jožica Konda, Croydon Park, N. S. W., rojena v Sydneyu, krščena v Watsons Bay, hčerka Jožeta in Gabrijele r. Sluga, in **Owen Lowe**, Ashfield, N. S. W., rojen v Young, N. S. W., sin Stanislava in Beatrice r. Taunton. Priči sta bila Ian Lett in Lorraine Watts. – Samostanska kapela šolskih bratov (Christian Brothers), Burwood, N. S. W., 30. maja 1987.

Obilo blagoslova na skupno pot!

P. VALERIJAN

Božja Pravidnost nas je postavila med tuje narode, da med njimi pokažemo lik poštenega, vernega Slovenca, da bo tako svet po nas spoznal in sodil slovenski narod./Škof G. Rožman/

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. je nedavno sprejel v avdienco vodilne osebe posameznih sektorjev Organizacije združenih narodov z njenim generalnim tajnikom Perezom de Cuellarjem na čelu. Vse je očetovsko povabil, naj se še naprej prizadevajo za spoštovanje človekovih pravic, premagovanje miselnih sporov po svetu in reševanje perečih družbenih vprašanj. Omenil jim je tudi, da k temeljnim človekovim pravicam spada tudi pravica do življenja, še več: do dostojnega življenja, do dela kot tudi svobode izpovedovanja verskega prepričanja. Pohvalil je prizadevanja OZN za uboge, begunce, brezdomce in prizadete, kakot tudi za pravo mesto ženske v človeški družbi. Posebej je omenil sporazum o pomoči pri jedrskih nesrečah, ki so ga lansko leto podpisali na Dunaju. Poudaril je sodelovanje katoliške Cerkve z OZN tudi v prihodnosti, kajti zavarovanje človekovega dostojanstva, mir, pravičnost in človekova blaginja so odvisni ob prizadevanju vseh.

SLIKO človeštva na našem planetu si težko predstavljamo. Da si jo lažje ustvarimo in razumemo, nam more pomagati tale poenostavitev: Celotno prebivalstvo sveta strnemo v eno samo "vas", ki naj ima tisoč prebivalcev. V primerjavi z razmerjem na vsem svetu je med tem tisočem ljudi 210 Evropeev, 60 Severnoameričanov, 80 Južnoameričanov, 86 Afrikancev in 568 Azijcev. Z ozirom na vero bi bilo kristjanov v tej "vasi" s tisoč prebivalci 250, nekristjanov pa 750. Belokožcev bi bilo le 300, 700 ljudi pa drugih polti. Polovico vseh dohodkov bi imelo v rokah samo 60 ljudi, drugo polovico pa bi si moralo deliti 940 ljudi. Pisati zna med tem tisočem prebivalcev le 300, nepismenih je torej 700. Nad polovico ljudi strada, ali pa vsaj nimajo dovolj vsakdanje hrane.

To je preprosto razložena slika današnjega sveta. Nas kaj zaprepašča?

SOVJETSKA ZVEZA je 27. aprila letos na razorožitvenih pogajanjih v Ženevi zvezi NATO predlagala, naj bi iz evropskega ozemlja obe vojaški sili, njena in ZDA, odstranili jedrske rakete srednjega dometa. Prav zaradi razgovora o razorožitvenih načrtih je sovjetski diplomat, namestnik sovjetskega zunanjega ministra Julija Voroncova, obiskal italijanskega ministra za zunanje zadeve, pa se sestal celo z vatikanskim "zunanjim ministrom" nadškofom Achillom Silvestrinim. Čudno, da je Rusom naenkrat toliko na zmanj-

šanju zalog jedrskega orožja v Evropi. Svobodni svet se sprašuje, kaj imajo za bregom. Odmevi so kaj različni. Francoski premier Chirac in britanska "Iron Lady", ministrska predsednica Thatcherjeva, sta že povedala svoje: iz Zahodne Evrope naj bi ne umaknili niti ene jedrske rakete, dokler bo imela Sovjetska zveza več konvencionalnega in kemičnega orožja kot pa ga ima NATO.

Končno je res kaj naivno verjeti ruskemu medvedu, ki je v zadnjih desetletjih že velikokrat pokazal, da ima kaj malo dobre volje držati dane obljube . . .

AVSTRIJSKA medškofijska delovna skupnost za vprašanja tujih delavcev se je sestala v letošnjem aprilu v Eisenstadtu, glavnem mestu Gradišćanske. Okrog petdeset duhovnikov in laikov, iz tujine in domačinov, se je v svobodnih razgovorih posvečalo vprašanju tujih delavcev v Avstriji. Med njimi je bilo tudi več Slovencev in Hrvatov, pa tudi dva duhovnika srbske pravoslavne Cerkve. Vsa razmišljanja so izzvenela v splošno mnenje, da bodo izseljenski duhovniki med tujimi delavci še dolgo nujno potrebni, če hočejo ti ohraniti vero in narodnost.

Hrvaški frančiškan p. Mirko, glavni urednik liturgično-pastoralnega glasila "Listić", je povedal nekaj zanimivosti o vključevanju delavcev, ki so se vrnili na Hrvaško z dela na tujem, v domačo Cerkev. Ti delavci so po vrnitvi domov pogumnejši v izpovedovanju vere. Ko so n.pr. na delu v Avstriji ali Nemčiji videli, kako celo direktorji tovarn ali predelavci hodijo v cerkev, so dobili občutek, da je vera vrednota in se je nikakor ni treba sramovati. Kar jim je prej doma vcepila protiverska šolska vzgoja in kasneje zunanja praksa, je začasno bivanje na delu v tujini podrlo in napravilo iz njih praktične vernike.

FILIPINCEV živi v Italiji okrog 25.000 in velika večina teh se je priselila v zadnjih desetih letih. Od teh priseljencev jih je 70 odstotkov ženskega spola, služijo pa v glavnem kot gospodinjske pomočnice in so povsod cenjene zaradi pridnosti in poštenosti. Na nedeljo 17. maja je bila papeževa maša v znamenju tega filipinskega življenja v Italiji. Filipinci so praznovali 50-letnico mednarodnega evharističnega kongresa v Manili in pa 25-letnico ustanovitve rimskega filipinskega duhovniškega kolegija. S papežem so sodelovali cebujski nadškof kardinal Ricardo Vidal in še nekaj drugih filipinskih škofov. Tudi filipinska ministrska predsednica Corazon Aquino se je spomnila jubileja. Mati njenega pokojnega moža Benigna je papežu med mašo poklonila krasno izrezljano podobo Matere božje.

Na Filipinih ne gre vse tako kot bi želeli. Komunistična gverila gre svojo pot in ima očitno drugačne cilje kot pa demokratične oblasti.

**DRAGI ROJAKI,
POTUJETE
V EVROPO?**

Na pragu domovine, sredi stare Gorice, ob drevoledu Corso Italia, Vas pričakujemo v **PALACE HOTELU**, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvnim TV, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejša udobje po zelo ugodnih cenah: samska soba 43 avstr. dol., dvoposteljna 56 avstr. dol. Gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija.

V **PALACE HOTELU** bo poskrbljeno za Vaše čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa Vam bo osebno izrekel rojak **VINKO LEVSTIK**

34170 GORIZIA-GORICA,
Corso Italia 63 (ITALY)

Tel. (0481) 82166/Telex 461154 PAL GO I

**PALACE
HOTEL**

**VAŠ HOTEL!
DOBRODOŠLI!**

SOVJETI so pred vsem svetom doživeli sramoto, ko je devetnajstletni Mathias Rust iz Hamburga z letalom Cessna 172 preletel državno mejo in radarsko omrežje, ki naj bi predstavljalo najboljši zračni obrambni sistem na svetu. Mladostnik je pristal na Rdečem trgu sredi Moskve in že precej časa delil svoje avtograme, predno so oblasti ugotovile, da je ptiček priletel preko meje ter ne gre zgolj za morebitno snemanje kake filmske epizode. "Prišel sem pozdravit Ruse," je povedal mladi avanturist, ki se mu je posrečilo nekaj tako neverjetnega. Za Sovjete pa očitno velja za kriminalca, ki bo za svoje dejanje lahko obsedel v zaporih za dobo desetih let.

Vse pa še vedno zanima vprašanje, kako se je polet preko sovjetske meje ter na 700 kilometrov dolgi poti do Moskve posrečil. Tako se najbrž sprašujejo tudi rdeči šefi državne obrambe, ki so ob drznem poletu izgubili svoje stolčke . . .

FIJI OTOKI so izgubili svojo nedolžnost, so pisali časopisi ob nenadnem puču, ki ga je nepričakovano izvedel častnik Sitiveni Rabuka. Udar je mirnemu turističnemu otočju Tihega oceana prinesel nemir v seni orožja, kaos, o katerem še ni znano, kako se bo končal in kakšne bodo posledice.

Otočje Fiji do nedavnega ni poznalo večjega kriminala in niti najstarejši prebivalci se niso spominjali kakega uboja. Zaporji so bili za redke manjše tatvine in goljufije, za prepire in pijanost. Policija je delala red

brez orožja, vojaštvo se je razvilo nedavno bolj za paradno kot obrambo. Zdaj pa nenadni udar, ki je pokazal na nasprotja med domačini in prebivalci indijske krvi, otočju pa prinesel izgrede sovraštva in obračunavanja . . .

Otočje Fiji je stopilo v novo dobo ter postalo del ostalega nemirnega sveta. Škoda! — Je še ostal kje na naši zemeljski obli košček neomadeževane zemlje, kjer bi se človek počutil varen?

ŠEST LET zapora je dobil Draya Pantelich, ki je odšel iz Melbournea v rodno Srbijo, kjer naj bi študiral za praslavnega duhovnika. Obtožen je bil protikomunistične aktivnosti v zadnjih desetih letih. Pantelich je imel komaj devet let, ko je prišel v Avstralijo, kjer je preživel trideset let. Prav nobenega dokaza ni, da bi se vdinjal kateri koli teroristični grupi, nikoli ni veljal med znanci za kakega političnega aktivista. Kar je delal, je bilo v mejah svobodnega izražanja, ki je dovoljeno v sleherni demokratični deželi. Zato velja med našo srbsko narodno skupino prepričanje, da je Pantelich preganjan in obsojen samo zaradi svojega verskega prepričanja.

Zunanji minister Hayden je novinarjem izrazil začudenje nad strogo sodbo avstralskega državljanca. A z dvojnimi državljanstvom je obtoženec tudi pod jugoslovanskim zakonom in avstralska vlada ne more kaj. Socialistična Jugoslavija pa je spet pokazala svetu, koliko je vredna njena "demokracija".

Hvala vsem Kotičkarjem – žal jih ni bilo ravno preveč, ki so poslali SLIKANICO majskega Kotička. Izbira ni bila lahka, a če sem hotel biti nepristranski, sem moral izbrati dvojčici Susan in Jenny Petelin iz Kew. Obe sta se potrudili in zaslužita nagrado. Ostali pa boste poskusili srečo drugič, ko bo spet Slikanica na vrsti. – Tokrat nisem dobil od Kotičkarjev nobene vrstice, da bi jo lahko objavil. To me je užalostilo. Ne smete tako grdo pozabljati strička, ki ima tako rad otroke! No, pa drugič, kajne? Lep pozdrav! - Striček

DRAGI OTROCI!

Danes naj predstavimo v Galeriji mladih melbournskega mladince DAVIDA JAKŠA s trobento vred. Saj si ga brez nje težko predstavljamo. Užitek ga je gledati pri igranju z napetimi lici in vsakdo se samo čudi, kje fant dobi potrebno sapo. Zdaj je sicer že štirinajst let star, a trobento je začel igrati z desetimi leti. Prvič je v ansamblu (v njem je tudi brat Bojan) nastopil pred štirimi leti na mladinskem koncertu v Kew, potem predlanskim v Adelaidi, ko je njegova skupina prvič nastopila s imenom "Karantanija" ter ime ohranila tudi pri vseh naslednjih nastopih, med katerimi je vključen lanski mladinski koncert v Canberri. Seveda naših Karantancev tudi pri letošnjem koncertu ne bomo pogrešali. Brez njih bi nekaj manjkalo.

MLADI SLOVENC I

**MI SMO SLOVENC I, BOJEVNIKI MLADI.
NIMAMO PUŠKE, NE MEČEV OSTRINE;
NAŠE OROŽJE JE STOKRAT MOČNEJŠE:
Z OLJKO MIRU GREMO V SONČNE
DALJINE.**

**KAKOR KRESNICE, METULJČKI,
KO ŽARKI SMO,
KI JIH BOG ROŽAM POŠILJA NA POLJE.
BOLNIM TOLAŽBO IN ZDRAVJA
PRINAŠAMO,
ŽALOSTNIM SMEHA IN ŽIDANE VOLJE.**

**MI SMO SLOVENC I, BOJEVNIKI MLADI.
NIMAMO SABLJICE BRIDKO SKOVANE;
NAŠE OROŽJE JE STOKRAT MOČNEJŠE:
Z OLJKO MIRU GREMO V BOŽJE
PRISTANE.**

Mirko Kunčič

Davidova mama je iz Notranjske, oče pa Belokranjec iz Semiča, bivši fant Baragovega doma. Talent za glasbo mora biti v krvi, saj je oče dolga leta igral klarinet pri "Bledu", prvem slovenskem ansamblu v Melbournu. Davidov starejši brat Bojan pa že devet let igra klarinet in saksofon.

Pravijo, da David samo takrat ne govori, ko ima na ustnicah trobento. V naši počitniški koloniji v Mount Elizi smo mu rekli "profesor"; trobentač je bil samo jutraj, ko nas je s trobentanjem budil (a prvi dan so mu fantje skrili ustnik in je iz trobente komaj nekaj malega zapiskalo...). Pa nič ne de, če je fant zgovoren, posebno ne, ker mu poleg angleščine tudi slovenščina še kar teče. Pa tudi v šoli – zdaj obiskuje Form 3 na Aquinas College, Ringwood – je odličen študent, kljub rednim vajam in pogostimi nastopi z ansamblom. V predlanskem šolskem letu je dobil nagrado kot najboljši med vsemi učenci 7. leta, lani pa je bil najboljši v matematiki in prirodoznanstvu. Sicer se še ni odločil, kakšen življenjski poklic si bo izbral. Naj bo karkoli, vseeno upamo, da trobente ne bo enostavno postavil v kot.

David, želimo ti tako v življenju kot pri glasbenih nastopih še veliko uspehov, a za trobento veliko sapa. Enkrat pa nam boš moral odkriti skrivnost, le odkod to sapa jemlješ že štiri leta.

SPOROČILO ROJAKOM PERTHA, W. A., IN OKOLICE: Naš gost iz domovine, g. Mirko Žerjav, bo imel za rojake v Perthu in okolici tridnevni misijon v juliju in sicer v petek, soboto in nedeljo, 24., 25. in 26. julija. Srečali se bomo v nam že znani cerkvi sv. Kierana, Osborne Park. V petek in soboto bo sveta maša z misijonskim govorom ob pol osmih zvečer, v nedeljo (26. jul.) pa ob pol dvanajstih dopoldan. Slovenska služba božja pa bo v isti cerkvi tudi naslednjo nedeljo, 2. avgusta, ob pol dvanajstih. To zadnjo službo božjo bo imel za tamkajšnje rojake p. Ciril, ki bo v Perthu skupaj z g. Žerjavom. Pred vsako službo božjo bo tudi lepa prilika za zakrament sprave, sveto spoved.

Kot smo objavili, je g. Žerjav tudi odličen roko-hitrec. Predstavo te vrste umetnosti bo imel v nedeljo 26. julija popoldne. Kraj zanimive prireditve bo objavljen kasneje.

K bogoslužju in duhovni obnovi kakor tudi roko-hitrski predstavi vse rojake Perthu in okolice že zdaj vabijo — slovenski duhovniki v Avstraliji.

MT. MEE, QLD. — Slovenci Kraljičine dežele smo imeli zopet kaj razgibano srečanje. Med nas je prišel p. Ciril in pripeljal s seboj tudi Franca Rajka. Gosta sta bila med nami dve nedelji. Tako je bila prilika za več slovenskih maš, med katerimi nas je kot odlični pevec s svojim petjem razveselil g. Rajk. Posebej naj bi omenil mašo v kraju Caboolture in pa zaključek šmarnic na našem "hribčku".

V cerkvi sv. Mihaela, ki jo oskrbujejo sirjski kristjani (tam imajo svoj samostan) smo imeli prvo slovensko mašo v sredo pred praznikom vnebohoda. Kar je za nas posebej zanimivo in nas je pravzaprav privedlo na ta kraj, je slika Marije Pomočnice kristjanov, ki je zelo slična sliki naše brezjanske Marije Pomagaj. A ta slika je starodavna, saj je stara skoraj 450 let, kar potrjuje njena letnica in podpis umetnika: Primaticcio (1531 — 1590). Kdor je že kaj bral o nastanku naše Marije Pomagaj, bo vedel, da jo je naslikal Leopold Layer pred 173 leti in sicer po sliki nemškega umetnika Luka Cranacha iz leta 1517, ki jo je takrat in jo še hrani mestna cerkev sv. Jakoba v Innsbrucku na Tirolskem. Tudi naša tukajšnja slika je nekako iste starosti, torej skoraj trikratna starost naše slovenske Marije Pomagaj. Slika je seveda brez krone, kakor je bila tudi brezjanska, dokler je ni leta 1907 kronal knezoškof Anton Bonaventura Jeglič. Ob lanskem obisku smo tudi g. škofa Kvasa in p. provinciala Miha peljali na ogled te slike: z zanimanjem sta si jo ogledala in zabeležila podatke. Za nas je sliko odkril g. Franc Visočnik in tudi obljubil, da bo ob primerni priliki fotografiral to znamenito delo in poslal sliko na uredništvo "Misli". — Kaj ni zanimivo, da smo

preko Marije Pomagaj nekako povezani s to neznatno cerkvice v Caboolture, kjer smo zdaj imeli slovensko mašo in pete litanije Matere božje, g. Rajk pa je dodal še sam nekaj naših pesmi?

Na zadnjo nedeljo v maju pa smo na našem hribčku zaključili letošnjo šmarnično pobožnost z mašo in petimi litanijami. Kako so donele Marijine pesmi! Za vse to gre zasluga p. Cirilu ter njegovemu spremljevalcu. Naši izseljenski duhovniki so res kot pravi misijonarji, saj nas obiskujejo kot je škof Baraga obiskoval svoje oddaljene Indijance. Takšna srečanja so vedno vesela in dobrodošla. Opaziti je, da se nas zbira vedno več, zlasti slovenska skupina na Zlati obali čedalje bolj raste. Tam je klima vse bolj privlačna kot pa v južnih krajih, zlasti sedaj pozimi. Prejšnji teden smo imeli v naši sredi tudi obisk melbournske pesnice gospe Marcele Boletove. Njena prijaznost, zlasti ob obisku na slovenskem radiu, nam je bila res v veselje.

No, morda se bo še več rojakov skorajžilo vsaj za obisk Kraljičine dežele, četudi ravno še ne bodo mislili na naselitev. A pri obisku gostje vidijo, da se naša dežela ne imenuje zastonj "Kraljičina", zato se marsikdo tudi preseli k nam. Če bo našemu premierju Johu uspelo priti v Canberro, bo Avstralija gotovo še dosti več slišala in brala o tem sončnem delu naše celine.

Toliko za enkrat, zdaj pa iskrene slovenske pozdrave vsem! — **Mirko Cuderman.**

MONA VALE, N. S. W. — Oče urednik, v majskih "Mislih" sem brala že drugo pismo dvanajstletne Mary Bogatec, objavljeno v Kotičku naših mladih. Iz obeh veje tako domotožje, da sem sklenila — četudi sem z deklico že tudi govorila — napisati v Misli tole pismo. Upam, da ga boste objavili.

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST,
N.S.W., 2165
Telefon: 72 1583

Funerals of Distinction

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevoznih pokojnih.

Draga Marijica Bogatec! Najprej sprejmi od mene vrhan košek veselih in lepih poljubčkov in pozdravov. Veš, tudi meni si ganila srce, ko sem te videla in govorila s teboj za praznike. Bojim se, da boš onemogla in zbolela, ako ne boš spregovorila z ljudmi, ki te poznajo in tudi razumejo. Tudi Striček bo gotovo rad ustregel tvojim željam, če mu boš še pisala. Saj pišeš rada, nerada pa govoriš in to gotovo ni dobro. Tudi Stričku moraš povedati svoje težave, ne se le žalostno spominjati, da si zapustila Bistrico, sošolke, prijateljice, dedka in babico, cvetočo pomlad, velikonočne praznične običaje, pisane pirhe in podobno. Videti moraš tudi tisto, kar imaš tukaj, in prepričana sem, da nimaš tu nič manj kot si imela v Bistrici. Tu imaš bratca, sestrico, ateka in mamico. Vsako jutro, ko se prebudiš, lepo vse pozdravi in se Bogu zahvali zanje. Na poti v šolo pozdravi prijazno ljudi, ki jih

srečaš. V šoli pa te čakajo sošolke, če jih le hočeš sprejeti kot prijateljice. Da, vse imaš okrog sebe, le očke odpri. Čez čas, po nekaj letih, pa na obisk k dedeku in babici v Prekmurje in Bistrico!

Verjemi, draga Mary, vsi smo imeli v življenju po svetu veliko domotožja in nešteto težav. Pa je vse počasi izginilo in z veliko ljubeznijo v srcu smo si pridobili svoj novi domek, domači prag v daljni Avstraliji. Če bi kar naprej pestovali svoja čustva, bi vse to ne prešlo, v nas bi ključalo nezadovoljstvo in grenilo življenje nam in drugim okrog nas. Kaj bi bilo to res vredno? Verjemi, draga deklica, zadovoljstvo nosimo s seboj, v našem srcu je kjer koli že smo. Nihče nam ga ne more vzeti, le sami ga lahko prezremo in zagrenjeno mislimo na tisto, kar je minilo.

Lep pozdrav od prijateljice P. F.

NOBLE PARK NORTH, VIC. – Preko "Misli", ki jih je tudi pokojni mož tako rad prebiral, naj se prav iz srca zahvalim vsem, ki so kakor koli sodelovali in sožalovali z našo družino ob tako bridki in nenadni izgubi predragega moža in očeta **ANTONA**. Njegova smrt je pokazala, koliko iskrenih prijateljev je imela naša družina, kako spoštovan je bil pokojnik kot mož-poštenjak.

Zahvala p. Baziliju za tako lepe in tolažilne besede med sveto mašo zadušnico, enako za vso pomoč, ki nam jo je nudil v dneh žalosti in pripravah za pokop. Prav tako patroma Valerijanu in Cirilu iz Sydneya, ki sta sodarovala sveto mašo in bila med nami pri večerni molitvi rožnega venca ob krsti. Tople besede p. Cirila so mi bile v ponos in notranje zadovoljstvo, da sem z družino lažje prenesla nenadni udarec in težko izgubo.

Bog povrni stotero vsem! Pokojnega Antona pa se spomnimo v svojih molitvah!

Zalujoča žena **Helena Berkopec**,
sin Toni in hčerka Anica

ST. ALBANS, VIC. – Prosil bi Vas, pater urednik, ako bi objavili tele moje misli, kako naj katoličani gledamo na volitve.

Dne 11. julija 1987 bomo spet primorani predčasno izvoliti novo zvezno vlado. Volilna borba vlade in

E. Z. OFFICE MACHINES Pty. Ltd.

Zastopnik podjetij
BROTHER in CASIO
elektronskih pisalnih in računskih strojev.
Popravljamo vse vrste strojev
– naše delo je garantirano.
V zalogi imamo tudi vsakovrstne
stare pisarniške stroje.

EMIL ZAJC

1475 Centre Road, CLAYTON, Vic. 3168
Telefon: 544 8466

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Proprietor: Giovanni Verga
9 TRAWALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.
Telefon: 359 5509
doma: 478 5375 in 465 7060
Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako naše delo!

opozicije se je začela. Časopisi, televizija in radio bodo poudarjali uspehe zvezne vlade in svarili volivce, naj ne nasedajo opoziciji — opozicija pa bo svarila volivce pred laburisti in poudarjala vladne neuspehe. Z malo izjemami politiki niso resnicoljubni in malo njih predvolilnih obljub je kasneje izpolnjenih.

Vsi vemo, da se je v zadnjih treh letih naš življenjski standard znižal in da ima Avstralija od vseh držav zahodnega bloka najvišjo inflacijo (9.4%) in da je nezaposlenost dosegla 8.3%.

Koliko od nas pa se zaveda in je zaskrbljenih zaradi moralne krize, ki se je v zadnjih treh letih pod laburistično vlado veliko poslabšala in uničuje krščanske ideale ter krščanski način življenja. Število splavov v Avstraliji stalno narašča: preko 100.000 nerojenih otrok je umorjenih na leto po modernih Herodih — zdravnikih. Seveda so morilci zaščiteni in zvezna vlada plačuje za ta morilska dejanja. Pornografija, mamila, razporoke, samomori . . . vse to tudi žal samo narašča. Letošnja propaganda proti bolezni AIDS je zavajanje ljudi od krščanskega pojmovanja spolnega življenja ter vodi v homoseksualnost in izžvljanje.

Ako smo zavedni katoličani, bi morali čutiti zaskrbljenost zaradi napadov in uničevanja krščanske ideologije. Kakšna razlika med nami in komunisti; ti si ne dajo počitka pri širjenju svojih nauk. Kot katoličani bi se morali zlasti pred volitvami pozanimati, ako so naši politični kandidati kristjani in če so pripravljeni boriti se za ohranitev krščanskih idealov.

Ako je kandidat brezbožnež ali pa dela za uničevanje krščanstva, smo dolžni ne voliti za takega kandidata. Boljše je oddati neveljaven volilni glas kot pa pomagati takim politikom do zmage.

Potrebno bi bilo tudi, da se pridružimo organizacijam, ki se borijo za ohranitev krščanskih načel. Taki ustanovi sta Right to Life in Pro-life. Obe se borita za ustavitev splavov.

Kot katoličani smo moralno odgovorni, da smo v družbi "sol zemlje" in "luč sveta". Naša odgovornost je, da volimo kandidate, ki so kristjani, ki so vselej prej kristjani, potem šele pripadniki politične stranke. — Marko Zitterschlagel, 135 Taylors Rd., St. Albans.

HEIDELBERG CABINETS PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Priporočamo se melbournskim rojakom za izdelavo kuhinjskih omar in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

Urarsko in zlatarsko podjetje

Alexander

WATCHMAKER and JEWELLER
190 Church Street (vagal Macquarie St.)
Parramatta, N. S. W
Telefon 633 1384

vam nudi 10% popusta pri vsakem nakupu, 20% pa na vsa popravila ur in zlatnine ter šest mesecev garancije.
Engraving imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND
MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyjski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih. — Priporočata se

E. & C. ROBNIK

REŠITEV križanke majske številke:

Vodoravno — 2. velika noč; 8. tri; 9. lik; 10. dobavnica; 11. iznad; 14. avion; 17. mir; 19. palica; 20. ovira; 21. kij; 23. risar; 26. kovač; 29. redkodlak; 30. ako; 31. ara; 32. politikar. — Navpično — 1. stari; 2. viden; 3. labod; 4. kovati; 5. njiva; 6. člani; 7. sklon; 12. znati; 13. Anica; 15. vilito; 16. omaka; 17. mak; 18. roj; 22. istost; 23. rokav; 24. strop; 25. redil; 26. kolik; 27. vikar; 28. cekar.

Rešitev so poslali: Lidija Čušin, Sestre v Slomškovem domu, Ivan Lapuh, sestra Petra, Vinko Jager, Jelka Hojak, Jože Grilj, Milan Prešeren, Leon Klemen, Anica Cuderman, Francka Anžin in Marija Špihar, Jože Štritof, Slavko Koprivnik.

Žreb se je tokrat nasmehnil Jelki Hojak.

* * *

"O gospa, kako ste se spremenili!"

"Vi — priliznjenecl — Na boljše ali na slabše?"

"Vi se lahko spremenite samo na boljše!"

Znanca se pogovarjata.

"Sosed mi je s kamnom razbil šipo na oknu sobe, v kateri sem igral trobento."

"Bedak! Sedaj te bo še bolj slišal."

"Katera domača žival je najbolj koristna?"

"Prašič, gospod učitelj. Od njega lahko porabimo vse, celo njegovo ime."

Melbournskim rojakom je na uslugo

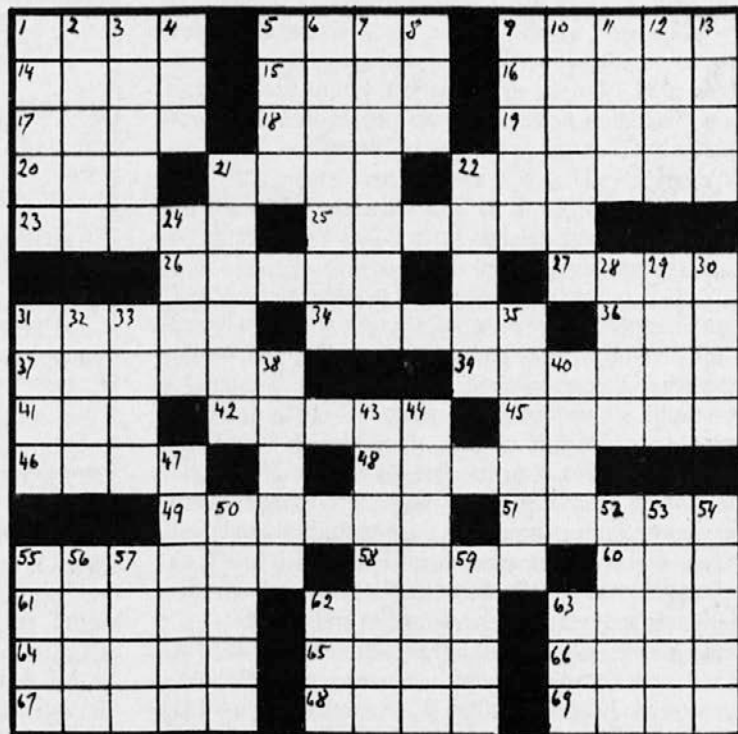
ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

Križanka (Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 1. nedorastel; 5. kratica za Optical Prescriptions Spectacles Makers; 9. bombažna tkanina; 14. pisava tona; 15. drobna luknjica v snovi, znojnica; 16. pomoč; 17. na Ogrskem je doma; 18. poslovenjeno ime za sv. Henrika cesarja; 19. prebivalec Rake; 20. gozdniček; 21. stran; 22. slovesen obhod; 23. obračati površino njive; 25. nasprotno od "moževa" v zakonu; 26. zahodnonemško mesto; 27. od truda drugih živi; 31. blišč; 34. gneča; 36. vrtna senčnica; 37. hribovec; 39. najstarejši v skupini (po imenu kralja iz grške zgodovine); 41. širino manjša; 42. kraj na avstrijskem Koroškem; 45. naravni pojav, ki ga vrtnarji ne marajo; 46. žensko ime; 48. zrnje, zdrob (oblika rodilnika); 49. zelo vroče; 51. vžgati; 55. rad se drži stola; 58. enaka; 60. dva skupaj; 61. pokriti; 62. prepir; 63. vzgojne ustanove; 64. judovski duhovnik Levijevega rodu; 65. naše tradicionalno žensko pokrivalo; 66. človekov okras; 67. livada; 68. otroško ime za ime Frančišek; 69. žensko ime.

Vodoravno: 1. veliko, obilo; 2. gozdar; 3. drugo ime za očka (v rodilniku); 4. poklon, miloščina; 5. drag kamen; 6. premagan; 7. gorska rastlina; 8. preprosta rastlina; 9. islamska sveta knjiga; 10. stroj; 11. padavina; 12. pisarna; 13. ime svetovnoznane pevke; 21. na piščalko (je) igral; 22. vinjen; 24. poizkus (angl.); 28. pokrivalo kmečke ženice; 29. moško ime; 30. teža ovojnine ali prazne posode; 31. za prevoz preko reke služi; 32. boljši del gledališke dvorane; 33. lastnišvo Eve; 35. priprava za plezanje; 38. mlada vodna ptica; 40. začinjjen s soljo; 43. obirač, priprava za obiranje sadja z dreves; 44. trepetaje, drgetaje; 47. slast; 50. moško ime (pomanjševalnica v rodilniku); 52. doba, vek; 53. tradicionalna duhovnikova obleka; 54. žensko ime; 55. barva kože; 56. del gledališča; 57. žari; 59. s tem služi, da zveže; 62. angl. beseda za slatino; 63. glas slapa.

Rešitev pošljite do 6. julija na uredništvo!

"Če držim glavo navzdol, mi teče kri vanjo," pojasnjuje učitelj. "Kdo zna razložiti, zakaj mi ne teče v noge, ki so vendar ves čas spodaj?"

Eden od učencev: "Jaz bi rekel, da je to zato, ker noge niso votle."

TUDI S KISLIM OBRAZOM SE DA SMEJATI ...

/Uvoženo iz domovine/

- + Naša ladja je nasedla v Rdečem morju.
- + Toliko vsega je padlo v vodo, da ni čuda, če ribe poginjajo.
- + Šele ko odidejo nenadomestljivi, stečejo stvari, kot je treba.
- + Nasadili ste se na položaje in, glej, kaj se je izleglo!
- + Namesto po prsih bi se morali tovariši tolči po trebuhih.
- + Od njega so zahtevali samo, da bi bil pozitiven – ničla je že bil.
- + Zidovi se rušijo od sramote pod nekdanjimi parolami.
- + Naša parola je – DEVIZE! Istočasno: naše devize so – PAROLE!
- + Od obljub se da čudovito živeti – pravijo tisti, ki obljublajo.
- + Nekoč smo verjeli v svetlo prihodnost. Danes pa ne verjamemo več niti v preteklost.

KRAŠKI IZLIVI – Pesmi Marcele Bole, Melbourne. Cena 7.– dol.

ISKANJE – Pesmi Petra Košaka, Melbourne. Cena 3.– dol.

CVET LJUBEZNI – Pesmi Ivana Lapuha, Melbourne. Cena 4.– dol.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opombami in kratko razlago težko razumljivih mest. Cena 6.– dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika s 305 stranmi. Cena 5.–dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika, z dodatkom stalnih mašnih in drugih molitev. Cena je 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtno spise Tomaža Kempčana. Cena 5.– dolarjev.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.– dol.

DREAM VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center, USA. Cena 11.–dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kobal. Cena 8.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N.S.W. Obsega spomine na Loško dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6.– dol.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini je napisala slovensko zgodovino Dragica Gelt. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbournu. Cena 20.– dolarjev.

Imamo še več knjig našega matičnega, zamejskega in zdomskega trga.

LEPOTE SLOVENSkih CERKVA je monumentalna knjiga z 283 barvnimi posnetki. Avtor slik je Jože Anderlič, besedilo pa je napisal dr. M. Zadnikar. Cena 49.– dol.

CELOVŠKE MOHORJEVKE za leto 1987 so na razpolago. Cena je 22.– dol. za zbirko štirih knjig. Pa tudi **GORIŠKE** so že prišle: zbirko štirih knjig dobite za 24.– dolarjev.

Knjiga **SLOVENIAN HERITAGE I.** (zbral dr. E. Gobetz) je na razpolago za ceno 26.– dol.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prsrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš **DOM**, poznan pod imenom **TRIGLAV**, na Irwing Street, **PHILLIP (CANBERRA)**, A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSLEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666
(vse ure)

Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni prostor za parkiranje. Ali pa nas pokličite po telefonu in PRIDEMO NA VAŠ DOM, če je tako ugodnejše!

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila,
zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO
ERIC IVAN GREGORICH

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road, EAST DONCASTER, Victoria 3109
Telefon: 842 5666 (vse ure!)

Ime GREGORICH je med viktorijskimi rojaki že od leta 1952 dobro poznano
in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje.

PARI, KI NAČRTUJETE POROČNO POTOVANJE, STOPITE V ZVEZO Z NAMI!
UREJAMO TUDI POTOVANJA PO AVSTRALIJI, V NOVO ZELANDIJO,
BALI, SINGAPUR, HONGKONG,
ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIŠKE, KANADO
TER SEVEDA KAMOR KOLI V EVROPO IN NA VSE STRANI SVETA.

Ne pozabite ime **ERIC IVAN GREGORICH!**
Priporočamo se in Vas ne bomo razočarali!

— — —

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

Zelo ugodna ekonomska prilika za obisk lepe rodne domovine.
Obrnite se na nas za podrobnejša pojasnila!

